

Vergaderjaar 2015–2016

34 528

Wijziging van enkele wetten van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (Verzamelwet SZW 2017)

Nr. 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMEEN

§ 1. Inleiding

Dit wetsvoorstel wijzigt een aantal wetten op het terrein van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (SZW). De wijzigingen betreffen zowel de arbeidswetgeving, de socialezekerheidswetgeving en wetgeving rondom de structuur van de uitvoeringsorganisatie. Het wetsvoorstel behelst onder andere wijzigingen die voortvloeien uit door het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) en de Sociale verzekeringsbank (SVB) aangedragen knelpunten in de uitvoering. Het gaat hierbij om tekstuele aanpassingen, technische verbeteringen en verheldering van bepaalde punten. Tot slot dienen enkele voorstellen ter verduidelijking en nadere invulling van eerder gemaakte beleidskeuzes en het herstellen van omissies. Met de voorgestelde wijzigingen worden geen substantiële beleidswijzigingen beoogd. Het wetsvoorstel behelst derhalve enkel zogenoemd «klein beleid». Hiermee voldoet het wetsvoorstel aan de drie criteria die de regering in de brief van 20 juli 2011 heeft gesteld aan verzamelwetgeving, namelijk onderlinge samenhang, geen omvangrijke en complexe onderdelen en geen politiek omstreden inhoud.¹ Het wetsvoorstel heeft geen (substantiële) financiële consequenties. De financiële consequenties van de verschillende onderwerpen worden nader beschreven in de toelichting. De kleine beleidsmatige wijzigingen worden hieronder kort per onderwerp toegelicht. In het artikelsgewijze deel van de memorie van toelichting wordt nader ingegaan op de verschillende wijzigingsvoorstellen.

¹ Kamerstukken I 2010/11, 32 500 VI, M.

§ 2. Klein beleid

2.1 Zwangerschaps- en bevallingsverlof BES (Artikel V)

Met het gewijzigde artikel in het Burgerlijk Wetboek BES wordt het recht van een vrouwelijke arbeider op loondoorbetaling van het volledige salaris gedurende het zwangerschaps- en bevallingsverlof uitgebreid van 12 weken naar 16 weken.

2.2 Indeplaatsstelling gemeentelijke schuldhulpverlening (Artikel VI)

Op 1 juli 2012 is de Wet gemeentelijke schuldhulpverlening in werking getreden. Aangezien de provincie geen specifieke rol vervult op het terrein van werk en inkomen en schuldhulpverlening in het bijzonder, is het wenselijk dat het toezicht op gemeenten wordt uitgeoefend door de Minister van SZW. Daarom wordt de Wet gemeentelijke schuldhulpverlening aan de bijlage bedoeld in artikel 124b van de Gemeentewet toegevoegd.

2.3 Medewerking bij een uitnodiging voor re-integratieactiviteiten (Artikel IX, onderdeel B)

In de Verzamelwet SZW 2013 is aan artikel 17, tweede lid, van de WWB, thans Participatiewet (PW), toegevoegd dat onder de medewerkingsplicht in ieder geval wordt verstaan het verlenen van medewerking aan een oproep om op een bepaalde plaats en tijd te verschijnen in verband met de arbeidsinschakeling. In de toelichting is destijds aangegeven dat de genoemde activiteiten daarmee ook onder de reikwijdte van artikel 54, eerste lid, PW vallen en dat de uitkering kan worden opgeschort indien de medewerkingsplicht niet wordt nagekomen.

Uit een uitspraak van de Centrale Raad van Beroep² blijkt echter dat, in tegenstelling tot de toelichting bij die wetswijziging, het verlenen van medewerking om in verband met arbeidsinschakeling op een bepaalde plaats te verschijnen niet onder de reikwijdte van artikel 54, eerste lid, valt. Opschorten op grond van artikel 54 PW is daarom niet mogelijk als een belanghebbende niet meewerkt aan een oproep om op een bepaalde plaats en tijd te verschijnen in verband met zijn arbeidsinschakeling. Opschorten op grond van artikel 54 PW is alleen mogelijk als het actuele recht op bijstand niet vaststaat. Deze uitspraak volgend, en om eventuele onduidelijkheid over opschorten bij de medewerkingsplicht weg te nemen, wordt voorgesteld de toevoeging aan artikel 17, tweede lid, PW, die bij de Verzamelwet SZW 2013 is ingevoegd, te laten vervallen.

Indien belanghebbenden geen medewerking verlenen aan een oproep om op een bepaalde plaats en tijd te verschijnen in verband met de arbeidsinschakeling, wordt een arbeids- en re-integratieverplichting niet nagekomen. De belanghebbende werkt in dat geval niet mee aan onderzoek naar zijn of haar mogelijkheden tot arbeidsinschakeling (artikel 9, eerste lid, onder b, PW). Bij het niet nakomen van de verplichting om mee te werken aan een onderzoek naar mogelijkheden tot arbeidsinschakeling moet de gemeente de uitkering verlagen (artikel 18, vierde lid, onder h, PW). In het per 1 januari 2015 aangescherpte maatregelenbeleid is een verlaging van de uitkering van 100% ook mogelijk. Hierdoor is opschorting als extra wettelijk instrument in de genoemde gevallen niet meer noodzakelijk.

² Centrale Raad van Beroep 17 februari 2015, ECLI:NL:CRVB:2015:456.

2.4 Bepalingen eenmalige gegevensuitvraag (Artikel IX, onderdeel G)

In artikel 53a van de Participatiewet (voor de colleges van B&W), in artikel 33a, tweede lid, Wet SUWI (voor UWV) en artikel 35, vijfde lid, Wet SUWI (SVB) is de eenmalige gegevensuitvraag geregeld. Dit betekent, dat bepaald is dat het college, het UWV en de SVB geen gegevens verlangt van de personen, van wie deze uitvoeringsinstanties voor hun taken op het terrein van werk en inkomen gegevens verwerken, die verkregen kunnen worden uit administraties als de polisadministratie (bij het UWV in beheer, maar ook gegevens over lonen en uitkeringen verwerkt ten behoeve van de belastingheffing), de verzekerdenadministratie (bij de SVB in beheer, de verzekerden voor de volksverzekeringen ook van belang in verband met de verzekering voor de zorgverzekering) en uit de basisregistratie personen. Tevens is geregeld dat bij of krachtens algemene maatregel van bestuur andere administraties kunnen worden aangewezen waarvoor dit geldt. Dit is nader geregeld in artikel 5.2a, eerste lid, van het Besluit SUWI. Om welke administraties het gaat en welke (soort) gegevens dan toegankelijk zijn voor de uitvoering van de taken in het domein van werk en inkomen is geregeld in bijlage II bij het Besluit SUWI en in bijlage II bij de Regeling SUWI. Naast de genoemde administraties en de basisregistratie gaat het om de gegevens ter uitvoering van de Participatiewet over bijstand en re-integratie en gegevens afkomstig van de RDW (Dienst wegverkeer), gegevens over voertuigen met name, en de Minister van OCW (in de praktijk via DUO), gegevens over het volgen van onderwijs, diploma's en studiefinanciering. De gegevens in de bijlagen II zijn toegankelijk via de gezamenlijke elektronische voorzieningen, ook wel aangeduid als suwinet, bedoeld in artikel 62, tweede lid, van de Wet SUWI.

Bij het tot stand komen van daadwerkelijke eenmalige gegevensuitvraag behoort ook de regeling dat de belanghebbende bij uitkeringen en voorzieningen niet meer verplicht is die gegevens te verstrekken aan het college, het UWV of de SVB. Die inlichtingenverplichting is geregeld in alle uitkeringswetten. Deze houdt in dat die belanghebbende de verplichting heeft alle feiten en omstandigheden te melden waarvan hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn voor de uitvoering van de desbetreffende wet, dat wil zeggen voor het recht op de uitkering en de aanspraken op de re-integratie voorzieningen. Die verplichting zou niet kunnen gelden voor gegevens die het college, het UWV en de SVB kunnen verkrijgen uit andere administraties. Om welke gegevens het dan gaat wordt bij nadere ministeriële regeling bepaald. Deze regeling wordt naar aanleiding van de evaluatie van de Wet SUWI voor een beperkt aantal gegevens uitgewerkt.

In dit wetsvoorstel worden de artikelen 53a van PW en 33a en 35 van de Wet SUWI in relatie tot de inlichtingenbepalingen in de uitkeringswetten op elkaar afgestemd, zodat het doel van de gegevensverwerking waarbij eenmalige gegevensuitvraag aan de orde is en de personen, waarop die gegevensverwerking en de inlichtingenverplichtingen betrekking hebben bij vergelijkbare taken op dezelfde wijze worden geformuleerd. Hiermee bestaan er geen onduidelijkheden meer over het proces van eenmalige gegevensuitvraag, zoals dat is uitgewerkt in het Besluit en de Regeling SUWI.

2.5 Jongeren zonder startkwalificaties (Artikel IX, onderdeel H)

Jongeren van 23 tot 27 jaar zonder startkwalificatie kunnen op grond van de Participatiewet door de gemeenten worden ondersteund bij de toeleiding naar de arbeidsmarkt met het aanbieden van leer-werktrajecten. Bij de inventarisatie van problemen in de gemeentelijke uitvoering door de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksaangelegenheden

(BZK) is gebleken dat de gemeenten onvoldoende zicht hebben op deze doelgroep om hun taak op grond van de Participatiewet goed te kunnen uitvoeren. De gemeente Amsterdam heeft daartoe een experiment voorgesteld in het kader van de Experimentenwet gemeenten, die de Minister van BZK voorbereidt naar aanleiding van een inventarisatie onder gemeenten. Afgezien van de eventuele wetgeving in het kader van de Experimentenwet worden er in ieder geval bestuurlijke afspraken gemaakt tussen gemeenten en de Minister van SZW en de Minister van OCW over het naar werk toeleiden van jongeren zonder startkwalificatie. Voor de uitvoering is het noodzakelijk dat gegevens uit het basisregister onderwijs (ook wel aangeduid als BRON) door de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (OCW), in feite door DUO, aan de gemeenten worden verstrekt. Er bestond echter onduidelijkheid over de vraag of de Wet op het onderwijstoezicht (WOT) DUO deze gegevensverstrekking met als doel het uitvoeren van deze taak op grond van de Participatiewet toestaat. In de WOT is wel voorzien in gegevensverstrekking voor zover artikel 64 van de Participatiewet daartoe verplicht (artikel 24f, tweede lid, WOT). Deze verplichting op grond van artikel 64 van de Participatiewet is in dit wetsvoorstel aangepast, zodat er geen onduidelijkheid meer bestaat over de reikwijdte van de wettelijke bepalingen om inhoud te geven aan de ondersteuning van deze jongeren die zich in een kwetsbare positie bevinden. De gegevens uit BRON maken het mogelijk dat deze jongeren zonder startkwalificatie gericht kunnen worden benaderd door de gemeenten voor de ondersteuning met een leer-werktraject zoals in artikel 10f van de Participatiewet is geregeld.

2.6 Remigratiewet (Artikel X)

Per 1 juli 2014 is de Remigratiewet grondig gewijzigd³, waardoor de eisen voor toekenning van de voorzieningen zijn aangescherpt en, onder andere, de eenmalige basisvoorziening (voor verhuiskosten) is komen te vervallen. Echter, bij deze wetwijziging zijn een aantal punten abusievelijk niet meegenomen en zijn enkele punten over het hoofd gezien. Deze wijzigingen hebben betrekking op:

- a. Enkele redactionele wijzigingen;
- b. In artikel 6aa, eerste lid, ontbreekt aan het slot een zinsdeel;
- c. Het toevoegen van een bepaling om onder voorwaarden van (verdere) terugvordering af te zien, en het toevoegen van een bepaling houdende de inlichtingenverplichting in verband met een terugvordering van de Remigratiewet;
- d. Het schrappen van de verrekeningsmogelijkheid met de AKW in de Remigratiewet, en de toevoeging van twee nieuwe leden betreffende de bevoegdheid tot beslaglegging en verrekening bij vorderingen;
- e. Het toevoegen van een bepaling houdende bevoorrechte vordering van de SVB.

De punten c, d (tweede zinsnede) en e zijn abusievelijk voor de Remigratiewet zowel ten tijde van de heroverweging als bij de totstandkoming van de huidige Remigratiewet⁴ niet meegenomen. Het ligt in de rede dat het opnemen van deze punten in de Remigratiewet wel altijd is beoogd, omdat deze punten bij wijziging van de andere materiewetten van de SVB (AKW, Anw en AOW)⁵ in algemene zin zijn aangemerkt als noodzakelijk

³ Stb. 2013, 331

⁴ Stb. 1999, 232

⁵ Het toevoegen van de inlichtingenplicht bij terugvordering en de bevoegdheden tot beslag en verrekening bij vorderingen voor de andere materiewetten is opgenomen in: Stb. 1996, 248 en Stb. 2009, 265, het creëren van de mogelijkheid om af te zien van terugvordering is voor de andere materiewetten reeds geregeld in: Stb. 1998, 278 en het creëren van een bevoorrechte vordering van de SVB is voor de andere materiewetten reeds geregeld in: Stb. 2008, 510

voor de uitvoeringspraktijk van de SVB. Reeds in de toelichtingen en parlementaire stukken is onderbouwd waarom deze wijzigingen noodzakelijk zijn⁶. Deze motiveringen gelden onverkort ook voor de Remigratiewet, maar zoals aangegeven is onverhoopt de Remigratiewet bij deze wijzigingen niet meegenomen. Het afwijken van deze geüniformeerde werkwijze is onwenselijk. De Remigratiewet, zoals deze geldt sinds 2000, wordt vanaf het begin uitgevoerd door de SVB dus is daaruit af te leiden dat deze bepalingen ook voor de Remigratiewet bedoeld zijn. Het bijzondere karakter van de Remigratiewet ten opzichte van de andere materiewetten van de SVB kan de oorzaak zijn geweest dat deze punten over het hoofd zijn gezien. Het alsnog opnemen van deze punten kan mede door de hierboven genoemde reden worden beschouwd als kleine beleidsmatige wijzigingen. Bovendien is het gezien de aard van de voorgestelde aanpassingen aannemelijk dat deze punten geen ingrijpende wijzigingen betreffen en dus geen inhoudelijke, materiële of anderszins ver strekkende gevolgen hebben voor de uitvoering van de Remigratiewet. Voor het overgrote deel is met de Remigratiewet al (vanaf het begin) aangesloten bij de werkwijze die de SVB hanteert bij de uitvoering van de andere materiewetten. Slechts op deelaspecten die bij uiteenlopende wijzigingen zijn toegevoegd aan de uitvoering van de SVB is de Remigratiewet over het hoofd gezien.

De punten a, b en d (eerste zinsnede) betreffen technische wijzigingen. Voor de toelichting op deze punten wordt verwezen naar de artikelsgewijze toelichting bij artikel X, de onderdelen a, b en d (eerste zinsnede).

2.7 Gegevensverstrekking ISZW en erkende certificerende instellingen Waadi (Artikel XIV)

In artikel 18, tweede lid, van de Wet arbeid vreemdelingen (Wav), voor inwerkingtreding van de Wet aanpak schijnconstructies (Was), was artikel 5:20 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) beboetbaar gesteld. Met de Was is deze informatieverplichting opgenomen in artikel 15a van de Wav en is het beboetbaarstellen van artikel 5:20 van de Awb komen te vervallen. Deze wijziging was abusievelijk niet doorgevoerd in de omschrijving van de gegevensverstrekking tussen de Inspectie SZW en de erkende certificerende instellingen in artikel 14b, eerste lid. Daarnaast zal het mogelijk gemaakt worden de boetes wegens het overtreden van de meldingsplicht in het kader van de Wav ook uit te wisselen. Voor de certificerende instellingen is het ook noodzakelijk om kennis te nemen van deze boetes. In de wetsgeschiedenis omtrent de gegevensuitwisseling geregeld in artikel 14b Waadi is ook altijd verondersteld dat alle boetes die worden opgelegd naar aanleiding van een geconstateerde overtreding van de Wet minimumloon (Wml), de Wav en de Waadi worden verstrekt.⁷ Dit onderdeel herstelt deze omissies.

2.8 Geen recht op WAZO bij loongerelateerde uitkering WGA (Artikel XV)

De nawerking in artikel 3.10 van de WAZO wordt, conform hetgeen altijd beoogd is, uitgesloten bij de groep die voorafgaand aan de WAZO-uitkering recht had op een loongerelateerde WGA-uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen.

⁶ Dit betreft voor de inlichtingenplicht en de bevoegdheden tot beslag en verrekening bij vorderingen Kamerstukken II 1994/95, 23 909, nr. 7, p. 2-4., Kamerstukken II 2006/07, 31 124, nr. 3, p. 90, 92, 95, Kamerstukken II 2006/07, 31 124, nr. 4, p. 17. Voor het afzien van terugvordering betreft dit Kamerstukken II 1997/98, 25 661, nr. 3, p. 2, 5, 6. Voor het creëren van een bevoorrechte vordering van de SVB betreft dit Kamerstukken II 2007/08, 31 586, nr. 3, p. 4-6, 11.

⁷ Kamerstukken II 2010/11, 32 872, nr. 3, p. 12.

2.9 Geen meldplicht in het kader van de Wav voor vreemdelingen, ten aanzien van wie ingevolge internationale bepalingen geen tewerkstellingsvergunning mag worden geëist. (Artikel XVI, onderdeel A)

Artikel 2a van de Wav implementeert artikel 4, eerste lid, onder c, van richtlijn 2009/52/EG van het Europees parlement en de Raad van 18 juni 2009 tot vaststelling van minimumnormen inzake sancties en maatregelen tegen werkgevers van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen. Met de implementatie in artikel 2a zijn onbedoeld ook gemeenschapsonderdanen verplicht zich te melden. Deze fout wordt met deze wijziging hersteld. Werkgevers van vreemdelingen, ten aanzien van wie ingevolge internationale bepalingen geen tewerkstellingsvergunning mag worden geëist, worden uitgezonderd van de meldingsplicht.

2.10 Gegevensverstrekking doelgroep banenafpraak (Artikel XIX, onderdeel B)

Mensen uit de doelgroep banenafpraak en quotumregeling die werkzaam zijn in inleenverbanden tellen ten tijde van de eventuele quotumregeling mee bij de inlenende werkgever. Het is daarom ook van belang dat de inlenende werkgever bij UWV kan informeren of een persoon tot de doelgroep behoort. Daartoe wordt een wijziging van artikel 38d, zevende lid, Wfsv voorgesteld.

Daarnaast krijgt gegevensverstrekking door uitlenende en inlenende werkgevers aan het UWV een nadere grondslag. Hiermee wordt het mogelijk nader te regelen dat het UWV een registratie kan opzetten van inleenverbanden van mensen uit de doelgroep waardoor verloonde uren van mensen uit de doelgroep die werken als uitzendkracht tijdens de eventuele quotumregeling mee tellen bij de inlenende werkgever. Dit is relevant voor het berekenen van de quotumheffing.

2.11 Berekening quotumpercentage aangepast (Artikel XIX, onderdeel C)

In dit wetsvoorstel wordt een technische wijziging van variabele F en G in formule voor de berekening van het quotumpercentage voorgesteld. Variabele F en G zijn toegevoegd aan de formule voor de berekening van het quotumpercentage naar aanleiding van het amendement van Weyenberg⁸. Met dit amendement is de doelgroep tijdens de eventuele quotumheffing uitgebreid met mensen met een arbeidsbeperking die is ontstaan voor de leeftijd van 18 jaar en die zonder voorziening niet in staat zijn het wettelijk minimumloon (WML) te verdienen, maar met voorziening wel. Om te voorkomen dat de uitbreiding van de doelgroep tijdens de eventuele quotumheffing de doelgroep van de banenafpraak verdringt zijn variabele F en G aan de formule voor de berekening van het quotumpercentage toegevoegd.

Alleen voor werkgevers met 25 of meer werknemers geldt de eventuele quotumheffing. Variabele F betreft het aantal mensen die tot de aanvullende doelgroep behoren verdeeld over de sector markt en overheid. In lijn met de invulling van variabele A en D gaat het daarbij om het aantal mensen uit de aanvullende doelgroep bij werkgevers met 25 of meer werknemers. Hetzelfde geldt voor variabele G, het gemiddeld aantal verloonde uren van mensen die tot de aanvullende doelgroep behoren. Het gaat om reparatie van een wetstechnische omissie.

⁸ Kamerstukken II 2014/15, 33 981, nr. 22.

2.12 Aanpassing uitsluitings-/beëindigingsgrond IOAW voor de situatie dat de werkloze werknemer de pensioengerechtigde leeftijd bereikt (Artikel XXI onderdeel A)

Met de Verzamelwet SZW 2013 is in het eerste lid van artikel 6 een uitsluitings-/beëindigingsgrond opgenomen voor de situatie dat de werkloze werknemer de pensioengerechtigde leeftijd bereikt. Het tweede lid van artikel 6 is ten onrechte niet aangepast aan deze nieuwe beëindigingsgrond. Dat heeft tot gevolg dat de werkloze werknemer van wie de echtgenoot de pensioengerechtigde leeftijd bereikt, als alleenstaande wordt beschouwd. Hetzelfde geldt voor de situatie waarin de echtgenoot onbetaald verlof geniet. In deze gevallen is de grondslag voor de alleenstaande werkloze werknemer van toepassing. Er is bij genoemde wijziging van het eerste lid van artikel 6 in 2013 verzuimd het tweede lid aan te passen, zoals wel in artikel 6 van de Wet Inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen is gebeurd. Deze omissie wordt hersteld. Na inwerkingtreding van dit artikellid blijft de grondslag voor gehuwden van toepassing wanneer de echtgenoot van de werkloze werknemer de pensioengerechtigde leeftijd bereikt of onbetaald verlof geniet. Tevens is bepaald dat de wijzigingen, die samenhangen met de voorwaarden voor de uitkering van de persoon die op de dag vóór inwerkingtreding van die wijzigingen recht heeft op een dergelijke uitkering, pas een half jaar na inwerkingtreding van de wijzigingen ingaan. Dit omdat deze wijzigingen voor bepaalde groepen een inkomensachteruitgang betekent en deze mensen de tijd moeten hebben zich hierop voor te bereiden. De regering acht een periode van zes maanden redelijk en billijk voor de desbetreffende personen om zich voor te bereiden op de nieuwe situatie en (eventueel) aanpassingen te plegen in het uitgavenpatroon.

2.13 Indexering ongevallenverzekering BES (Artikel XXIV)

In de Wet ongevallenverzekering BES is geregeld dat de nagelaten betrekkingen van een werknemer die als gevolg van een hem overkomen ongeval is overleden, als tegemoetkoming in de begrafenis kosten recht hebben op een uitkering ineens van USD 559. Er ontbreekt een grondslag om dit bedrag jaarlijks te indexeren. Als gevolg daarvan geldt thans het bedrag, zoals dat laatstelijk per 1 januari 2011 is vastgesteld. Met een nieuw in te voegen artikel 5a wordt een verplichting opgenomen om het bedrag jaarlijks te indexeren. Bij de formulering van het nieuwe artikel 5a is aansluiting gezocht bij de in artikel 8a van de Wet algemene ouderdomsverzekering BES opgenomen indexatiegrondslag.

2.14 Verslag over uitkomst onderzoek naleving CAO (Artikel XXVII)

In artikel 10, eerste lid, van de Wet op het algemeen verbindend en het onverbindend verklaren van bepalingen van collectieve arbeidsovereenkomsten is geregeld dat de resultaten van het onderzoek dat door de I-SZW is verricht wordt vastgelegd in een verslag. Daarbij is tevens geregeld dat het verslag dat door de Inspectie SZW wordt opgesteld, geen gegevens bevat waaruit de identiteit van de in het onderzoek betrokken werknemers kan worden afgeleid. Hiermee wordt voorkomen dat identificeerbare werknemers door de werkgever op een voor hen nadelige manier kunnen worden bejegend. In het vierde lid is geregeld dat er met betrekking tot het verslag een ministeriële regeling kan worden opgesteld.

2.15 Het verstrekken van gegevens en inlichtingen voor zover deze noodzakelijk zijn voor de informatieverstrekking bij het beëindigen van verzekeringsovereenkomsten (Artikel XXIX, onderdeel E)

In artikel 73, derde lid, onderdeel a, van de Wet SUWI is voor het UWV de bevoegdheid opgenomen om onder bepaalde voorwaarden op verzoek gegevens en inlichtingen uit zijn administraties te verstrekken aan een werkgever. Op dit moment is deze bevoegdheid gericht op gegevens en inlichtingen voor zover deze noodzakelijk zijn voor de informatieverstrekking bij de aanvraag van bepaalde verzekeringsovereenkomsten in verband met de loondoorbetalingsplicht bij ziekte op grond van het BW, de gedifferentieerde premie voor de arbeidsongeschiktheidsverzekering en het eigenrisicodragerschap in het kader van de Ziektewet en de Wet WIA. Deze gegevens kunnen bijvoorbeeld door de werkgever worden gebruikt bij het aanvragen van offertes. In dit onderdeel wordt voorgesteld deze bevoegdheid uit te breiden tot het verstrekken van gegevens en inlichtingen voor zover deze noodzakelijk zijn voor de informatieverstrekking bij het beëindigen van voornoemde verzekeringsovereenkomsten. Mocht een werkgever zich oriënteren op een overstap naar publieke verzekering, dan kan hij deze gegevens bijvoorbeeld gebruiken om bij het UWV een inschatting te krijgen van zijn premie. In het Besluit SUWI wordt nader geregeld om welke gegevens het gaat.

2.16 De vaststelling van de uurloongrenzen voor het LIV (Artikel XXX, onderdeel K)

Bij de uurloongrenzen en de bedragen voor het lage-inkomensvoordeel (LIV) is uitgegaan van een 38-urige werkweek, anticiperend op een herziening van de Wet op het minimumloon. Bij de herziening is inmiddels besloten voorlopig niet over te gaan op een minimumuurloon. Daarom wordt alsnog gekozen om bij de vaststelling van de uurloongrenzen voor het LIV uit te gaan van een 40-urige werkweek, omdat anders circa 30.000 werknemers die meer dan 38 uur per week werken tegen minimumloon niet in aanmerking zouden komen voor het LIV. Omdat het uurloon om in aanmerking te komen voor het LIV van 100% van het wettelijk minimumloon wordt verlaagd, worden de uurlonen horend bij 110% en 120% van het wettelijk minimumloon overeenkomstig verlaagd. Om te voorkomen dat hierdoor aan de bovenkant een veel grotere groep afvalt, wordt de bovengrens verhoogd van 120% naar 125%.

2.17 WGA-uitkeringen en eigenrisicodragerschap (Artikel XXXI, onderdeel D)

In dit onderdeel wordt het zesde lid van artikel 82 van de Wet WIA aangepast. In dit lid worden bepaalde WGA-uitkeringen van het eigenrisicodragerschap uitgezonderd. Deze opsomming wijzigt in verband met de koppeling van WGA-vast en WGA-flex, zoals deze is geregeld in de Wet beperking ziekteverzuim en arbeidsongeschiktheid vangnetters. Abusievelijk ontbreken verwijzingen naar WGA-uitkeringen die zijn ontstaan uit een dienstbetrekking in aansluiting op een uitkering of waarbij recht op ziekengeld op grond van de Ziektewet bestond. Hierbij is recht op ziekengeld als bedoeld artikel 29, tweede lid, onderdeel d, van de Ziektewet (WGA-uitkeringen aan zieke werklozen) en recht op ziekengeld als bedoeld in artikel 29, tweede lid, onderdelen a, b en c, dat aan een werknemer is toegekend direct aansluitend op een dienstbetrekking waarin recht op ziekengeld als bedoeld in artikel 29, tweede lid, onderdeel e, f of g bestond (ziekengeld aan vangnetters, dat verstrekt is direct aansluitend op een dienstbetrekking waarin de werknemer ziekengeld

ontving op grond van de no-riskpolis) niet genoemd. In dit onderdeel wordt deze omissie hersteld.

2.18 Verlenging van de periode waarover de eigenrisicodragende werkgever ziekgeld moet betalen ingeval van onvoldoende re-integratie-inspanningen door de werkgever (Artikel XXXI, onderdeel C, onder 4)

Analoog aan de regeling die geldt bij loondoorbetaling bij ziekte, wordt in de Wet WIA en de Ziektewet geregeld dat het te laat aanvragen van een WIA-uitkering, leidt tot verlenging van de wachttijd van 104 weken en verlenging van de periode waarover de eigenrisicodragende werkgever ziekgeld moet betalen. Voor de technische uitwerking van dit voorstel wordt verwezen naar de artikelsgewijze toelichting.

2.19 No-riskpolis op grond van artikel 29b van de ZW (Artikel XXXII, onderdeel D)

Met de derde nota van wijziging bij de wijziging van de Participatiewet, de ZW, de Wet WIA en de Wfsv in verband met harmonisatie van instrumenten ter bevordering van arbeidsdeelname van arbeidsbepekten (Kamerstukken II 2015/16, 34 194, nr. 12) werd beoogd om alle personen die werkzaam zijn in een dienstbetrekking als bedoeld in artikel 10b van de Participatiewet met ingang van 1 januari 2016 in aanmerking te laten komen voor de no-riskpolis op grond van artikel 29b van de ZW. Dit blijkt duidelijk uit de toelichting op de derde nota van wijziging. Per abuis werd met de derde nota van wijziging de no-riskpolis alleen geregeld voor de categorie mensen in een dienstbetrekking als bedoeld in artikel 10b van de Participatiewet van wie door het UWV is vastgesteld dat zij niet in staat zijn tot het verdienen van het wettelijk minimumloon. Met onderhavig voorstel, waarmee aan artikel 29b, tweede lid, van de ZW een onderdeel f wordt toegevoegd, wordt dit gecorrigeerd en wordt de wetsbepaling in overeenstemming gebracht met hetgeen werd beoogd.

2.20 Proefplaatsing mogelijk bij eigenrisicodragerschap ZW (Artikel XXXII, onderdeel G)

Er wordt geregeld dat ZW-eigenrisicodragers zelf toestemming kunnen verlenen voor een proefplaatsing, indien aan de wettelijke voorwaarden voor een proefplaatsing is voldaan; het is niet langer nodig dat de ZW-gerechtigde, wiens ziekgeld door de ZW-eigenrisicodragende werkgever wordt betaald, ook UWV om toestemming verzoekt. Werkgevers kunnen hierbij de beleidsregels proefplaatsing van UWV hanteren, maar zij zijn daartoe niet verplicht. Voorts wordt geregeld dat de desbetreffende werknemer, die de werkzaamheden op een proefplaats gaat verrichten, voor de duur van de proefplaatsing niet verplicht is om passende arbeid te verkrijgen. Ook dit is analoog aan de regeling, zoals die nu al geldt in artikel 37 van de Wet WIA.

§ 3. Uitvoering

Dit wetsvoorstel is door de Minister aan de toetsende instanties voorgelegd. Door het UWV, DUO, de SVB, IPO, de Belastingdienst en de Inspectie SZW zijn toetsen uitgebracht⁹. Tevens hebben gemeenten via het Uitvoeringspanel gemeenten advies uitgebracht. De VNG heeft afgezien van een inhoudelijke reactie op het verzoek om advies.

⁹ Ter inzage gelegd bij het Centraal Informatiepunt Tweede Kamer

De uitgebrachte opmerkingen van (wets)technische aard zijn verwerkt in de tekst van het wetsvoorstel. De maatregelen in het wetsvoorstel zijn uitvoerbaar, toezichtbaar en handhaafbaar bevonden en veroorzaken geen of verwaarloosbare structurele uitvoeringskosten. De provincies stemmen in met de wijziging «artikel VI Gemeentewet».

§ 4. Administratieve lasten

De inhoudelijke nalevingskosten en de administratieve lasten vormen gezamenlijk de kosten die samenhangen met regeldruk. Het kabinet streeft ernaar de regeldruk voor burgers, bedrijven en professionals terug te dringen. De regeldrukeffecten van de voorgestelde wijzigingen in voorliggend wetsvoorstel zijn nihil.

II. ARTIKELSGEWIJS

ARTIKEL I. ALGEMENE KINDERBIJSLAGWET (AKW)

Onderdelen A (artikel 7c), B (artikel 11) en D (artikelen 14a, 15, 15a, 16, 17, 17a, 17g, 19, 24 en 24c)

Artikel 7c bevat het overgangsrecht voor degenen die tot 1 januari 2006 nog voortgezet verzekerd waren op grond van artikel 27, eerste lid, van het Besluit uitbreiding en beperking kring verzekerden volksverzekeringen 1999, zoals dat artikellid luidde op 31 december 2005. Recht op kinderbijslag bleef voor bedoelde personen bestaan zolang het jongste kind voor wie de betrokkene voor 31 december 1999 recht had op kinderbijslag de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt had, tenzij het recht eindigde om de in het tweede lid van artikel 7c genoemde redenen. Op het moment dat het kind de leeftijd van 18 jaar bereikt, eindigt dit recht zondermeer. Omdat uiterlijk op 1 oktober 2017 het in artikel 7c bedoelde kind 18 jaar zal zijn geworden, kan het artikel met ingang van 1 januari 2018 vervallen. Onderdelen B en D voorzien in het wetstechnisch aanpassen van de AKW naar aanleiding van het vervallen van artikel 7c.

Onderdeel C (artikel 13)

Onderdeel C voorziet in het aanpassen van de terminologie. De term prijsindex gezinsconsumptie is verouderd en wordt niet meer door het Centraal Bureau voor de Statistiek gehanteerd. Abusievelijk is deze term in artikel 13, tweede en derde lid, opgenomen met de Verzamelwet SZW 2015. Voorgesteld wordt om de term consumentenprijsindex aan te houden, welke term reeds in artikel 13, zevende lid, wordt gehanteerd. Er is geen inhoudelijke wijziging beoogd.

ARTIKEL II. ALGEMENE NABESTAANDENWET (Anw)

Onderdeel A (artikel 26a)

In artikel 26a is overgangsrecht opgenomen. Bepaald is dat artikel 26, zoals dat luidde op 31 maart 2010, van toepassing blijft op het kind dat voor 1 oktober 2009 de leeftijd van 16 jaar had bereikt. Voor dat kind geldt niet de met de wet van 4 februari 2010 tot wijziging van de Algemene Kinderbijslagwet en de Algemene nabestaandenwet in verband met aanpassing aan de invoering van een kwalificatieplicht in de Leerplichtwet 1969 en het aanbrengen van een aantal vereenvoudigingen in de Algemene Kinderbijslagwet alsmede enkele andere aanpassingen van die wet (Stb. 2010, 74) ingevoerde kwalificatieplicht, maar het zogenoemde klokuren criterium. Aangezien artikel 26, tweede lid, zoals dat op 31 maart 2010 luidde, enkel van belang is voor het kind dat jonger is dan 21 jaar, is

artikel 26a inmiddels uitgewerkt. Immers het laatste kind dat voor 1 oktober 2009 de leeftijd van 16 jaar kan bereiken, is op 31 september 2009 16 jaar en heeft dus al op 31 september 2014 de leeftijd van 21 jaar bereikt. Voorgesteld wordt dan ook om het artikel te laten vervallen.

Onderdeel B (artikel 66a)

In artikel 66a, eerste lid, van de Anw is bepaald dat een persoon, wiens echtgenoot overlijdt binnen drie jaar na inwerkingtreding van die wet, wordt aangemerkt als *geboren voor 1 januari 1950*. Ook in artikel 66a, derde lid, komt deze formulering voor. Met de formulering «geboren voor 1 januari 1950» wordt verwezen naar artikel 14, eerste lid, onderdeel c, van de Anw, zoals dat artikellid luidde voor 1 april 2015. Voor 1 april 2015 bepaalde artikel 14, eerste lid, onderdeel c, nl. dat de nabestaande die geboren is voor 1 januari 1950 recht heeft op nabestaandenuitkering. Het aanmerken van een persoon als geboren voor 1 januari 1950 had dus als strekking die persoon aan te merken als een nabestaande die recht heeft op nabestaandenuitkering.¹⁰ Bij artikel II, onderdeel A, onder 3, van de Verzamelwet SZW 2015 is artikel 14, eerste lid, onderdeel c, met ingang van 1 april 2015 komen te vervallen, omdat dat onderdeel op 31 maart 2015 was uitgewerkt en derhalve vanaf die datum geen betekenis meer heeft.¹¹

Door het vervallen van artikel 14, eerste lid, onderdeel c, heeft het aanmerken in artikel 66a, eerste en derde lid, van personen als geboren voor 1 januari 1950 geen betekenis meer. Verzuimd is om bij de Verzamelwet SZW 2015 ook artikel 66a aan te passen. Dit gebeurt nu alsnog.

ARTIKEL III. ALGEMENE OUDERDOMSWET (AOW)

Bij artikel 7, onderdeel B, van de Invoeringswet Wet financiering sociale verzekeringen zijn in verband met de intrekking van de Wet financiering volksverzekeringen en de invoering van de Wet financiering sociale verzekeringen (Wfsv) de verwijzingen in onderdeel b van het eerste en tweede lid van artikel 13 van de AOW met ingang van 1 januari 2006 wetstechnisch aangepast in verwijzingen naar de Wfsv. Deze wetstechnische aanpassing heeft onbedoeld tot gevolg gehad dat in de bedoelde onderdelen b abusievelijk wordt verwezen naar de totale jaarpremie voor de volksverzekeringen in plaats van alleen naar de jaarpremie voor de algemene ouderdomsverzekering. Dit abuis wordt nu met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2006 gerepareerd. Omdat de Wfsv het begrip «jaarpremie» niet kent, wordt van de gelegenheid gebruik gemaakt om dit begrip te vervangen door «de over dat jaar verschuldigde premie». Daarmee wordt aangesloten op de in artikel 61 van de Wfsv gehanteerde terminologie. Van de gelegenheid wordt tevens gebruik gemaakt om in artikel 13, tweede lid, onderdeel b, het tot nu toe abusievelijk ontbrekende zinsdeel «als bedoeld in artikel 61 van die wet» toe te voegen. Voor de praktijk zijn deze wetstechnische reparaties niet van betekenis, omdat de Sociale verzekeringsbank (SVB) artikel 13 vanaf 1 januari 2006 consistent naar de klaarblijkelijke bedoeling van de wetgever heeft toegepast.

ARTIKEL IV. BURGERLIJK WETBOEK (BW)

Onderdeel A (artikel 7:671a)

In het huidige artikel 7:671a, vijfde lid, BW is geregeld dat UWV alleen toestemming kan geven om een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde

¹⁰ Zie Kamerstukken II 1995/96, 24 693, nr. 6, blz. 3.

¹¹ Zie de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel Verzamelwet SZW 2015, Kamerstukken II 2013/14, 33 988, nr. 3, blz. 9.

tijd op te zeggen wegens bedrijfseconomische redenen nadat de werkgever eerste bepaalde andere arbeidsrelaties heeft beëindigd. Onder meer dient eerst afscheid genomen te worden van werknemers die werkzaam zijn op basis van een oproepcontract op arbeidsplaatsen die komen te vervallen. Uitgangspunt is immers dat aan werknemers met een contract voor onbepaalde tijd een grotere rechtsbescherming toekomt dan aan werknemers met een flexibel contract.

In het huidige artikel 7:671a, vijfde lid, onderdeel b, BW wordt, ter nadere bepaling van wat moet worden verstaan onder «oproepcontract», verwezen naar artikel 7:628a BW. Dit geeft niet voldoende duidelijkheid over welke in artikel 7:628a benoemde arbeidsrelatie het gaat. Relevant is enkel of sprake is van een overeengekomen arbeidsduur. Als dat niet het geval is, oftewel de omvang van de arbeid is in zijn geheel niet vastgelegd, dan is sprake van een oproepcontract dat eerst moet worden beëindigd. Of de tijdstippen waarop de arbeid moet worden verricht al dan niet zijn vastgelegd is, anders dan voor het doel waarvoor artikel 7:628a is geschreven, voor de toepassing van artikel 7:671a, vijfde lid, BW niet relevant. Het betreffende onderdeel wordt aangepast zodat dit in overeenstemming wordt gebracht met deze bedoeling.

In overeenstemming met wat is beoogd volgt uit het gewijzigde onderdeel dat eerst afscheid moet worden genomen van de werknemer (de oproepkracht) die werkzaam is op grond van een arbeidsovereenkomst waarin in zijn geheel geen arbeidsomvang is opgenomen (een nulurencontract).

Onderdeel B (artikel 7:686a)

Het betreft de aanpassing van een onjuiste verwijzing. Deze wijziging werkt terug tot en met 1 januari 2016.

ARTIKEL V. BURGERLIJK WETBOEK BES

Het gewijzigde artikel 1614ca breidt het recht van een vrouwelijke arbeider op loondoorbetaling van het volledige salaris gedurende het zwangerschaps- en bevallingsverlof uit van 12 weken naar 16 weken. Dit kan meer dan 16 weken zijn indien het zwangerschapsverlof langer dan zes weken heeft geduurd. Dat kan aan de orde zijn indien de bevalling later heeft plaatsgevonden dan de uiterekende datum.

Het tweede lid van het voorgestelde artikel geeft aan wanneer het recht op zwangerschapsverlof bestaat, vanaf zes weken voor dag na de vermoedelijke bevalling en wanneer het uiterlijk ingaat (minimaal vier weken voor de vermoedelijke datum van de bevalling). Het derde lid regelt in aansluiting daarop de duur van het bevallingsverlof (tien weken). Als het zwangerschapsverlof minder dan zes weken heeft geduurd, bedraagt het bevallingsverlof zoveel dagen meer dan tien weken als dat zwangerschapsverlof minder dan zes weken heeft bedragen.

Het vierde lid van artikel 1614ca blijft, behoudens een technische aanpassing, ongewijzigd.

Over de uitbreiding van het zwangerschaps- en bevallingsverlof in Caribisch Nederland is bij brief van 21 december 2015 met de bestuurscolleges van Bonaire, Sint Eustatius en Saba gecommuniceerd. In deze brief is het onderwerp tevens als gesprekstema benoemd voor het werkbezoek van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid eind januari 2016. Dit overleg heeft niet tot andere conclusies geleid.

ARTIKEL VI. GEMEENTEWET

De bijlage, bedoeld in artikel 124b van de Gemeentewet wordt aangepast. De Wet werk en inkomen kunstenaars is per 1 januari 2012 vervallen. Deze kan daarom van de bijlage worden verwijderd. Op 1 juli 2012 is de Wet gemeentelijke schuldhulpverlening in werking getreden. Aangezien gedeputeerde staten geen specifieke rol vervullen op het terrein van werk en inkomen en schuldhulpverlening in het bijzonder, is het niet logisch de bevoegdheid tot indeplaatsstelling te beleggen bij gedeputeerde staten, maar bij de Minister. Daarom wordt de Wet gemeentelijke schuldhulpverlening aan de bijlage toegevoegd.

ARTIKEL VII. INVOERINGSWET NIEUWE EN GEWIJZIGDE ARBEIDSONGESCHIKTHEIDSREGELINGEN

Verzuimd is in het overgangsrecht met betrekking tot de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet in de Invoeringswet nieuwe en gewijzigde arbeidsongeschiktheidsregelingen (Inga) een verwijzing op te nemen naar nieuwe bepalingen in de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten (Wajong). Deze verwijzing wordt alsnog toegevoegd. Het gaat met name om artikel 3:8a van de Wajong. Daarin is geregeld dat de arbeidsongeschiktheidsuitkering 75% van de grondslag bedraagt, bij een arbeidsongeschiktheid van 80% of meer, als de jonggehandicapte duurzaam geen mogelijkheden tot arbeidsparticipatie heeft. Met ingang van 1 januari 2018 wordt de arbeidsongeschiktheidsuitkering van de jonggehandicapten waarvoor dit niet geldt, verlaagd naar 70% van de grondslag. Dit zou, door het ontbreken van de verwijzing naar artikel 3:8a in artikel XXIV van de Inga, ook gelden voor de persoon die op grond van artikel XXIV van de Inga een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt, ook indien deze persoon duurzaam geen mogelijkheden tot arbeidsparticipatie heeft. Artikel 8:10b van de Wajong ziet op de beoordeling door het UWV van het duurzaam ontbreken van mogelijkheden tot arbeidsparticipatie.

ARTIKEL VIII. INVOERINGSWET OPENBARE LICHAMEN BONAIRE, SINT EUSTATIUS EN SABA

Betreft technische aanpassing in de verwijzing naar een artikel in Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek BES.

ARTIKEL IX. PARTICIPATIEWET

Onderdelen A (artikel 15) en E (artikel 39)

De aanpassingen hebben betrekking op wijzigingen van de Participatiewet die met ingang van 1 april 2016 in werking zijn getreden,¹² maar die aanpassing behoeven om de grondslag voor de ministeriële regeling te verduidelijken (onderdeel A) en om een onjuiste verwijzing te corrigeren (onderdeel E).

Onderdeel B (artikel 17)

Met artikel XXII, onderdeel A, van de Verzamelwet SZW 2013 is artikel 17, tweede lid, van de Wet Werk en Bijstand (thans de Participatiewet) met ingang van 1 juli 2013 gewijzigd. Deze wijziging beoogde de verplichting om als belanghebbende het college desgevraagd medewerking te verlenen, te verduidelijken, door aan te geven dat onder het desgevraagd

¹² Zie artikel I, onderdeel B, van de Wet vrijlating lijfrenteopbouw en inkomsten uit arbeid en bevordering vrijwillige voortzetting pensioenopbouw.

medewerking verlenen in ieder geval wordt verstaan het verlenen van medewerking aan een oproep om op een bepaalde plaats en tijd te verschijnen in verband met zijn arbeidsinschakeling. Bedoeld was om activiteiten als het niet meewerken aan een oproep om op een bepaalde plaats en tijd te verschijnen in verband met het aanbieden van een voorziening gericht op arbeidsinschakeling of het niet meewerken aan een onderzoek naar de voortgang van een aangeboden voorziening gericht op arbeidsinschakeling, onder de medewerkingsplicht te laten vallen en daarmee onder de reikwijdte van artikel 54, eerste lid, van de Participatiewet.

Met de wijziging van artikel 17, tweede lid zou de Participatiewet de gemeente de mogelijkheid bieden om een persoon die niet dan wel onvoldoende medewerking verleent aan een oproep om op een bepaalde tijd en plaats te verschijnen in verband met arbeidsinschakeling, een termijn te stellen waarbinnen alsnog de bedoelde medewerking wordt verleend. Volgens artikel 17, tweede lid, juncto artikel 54 van de Participatiewet zou het dan mogelijk zijn tijdens de gestelde termijn het recht op bijstand op te schorten en bij het uitblijven van de verlangde medewerking na de gestelde termijn het recht op bijstand in te trekken vanaf het moment dat de termijn gesteld is.

De Centrale Raad van Beroep (CRvB)¹³ is niettemin van oordeel dat het recht op bijstand op grond van het gewijzigde artikel 17, tweede lid, juncto artikel 54 van de Participatiewet niet kan worden opgeschort of ingetrokken, indien een bijstandsgerechtigde geen of onvoldoende medewerking verleent in het kader van een onderzoek naar zijn mogelijkheden tot arbeidsinschakeling. De CRvB heeft geoordeeld dat de wijziging van artikel 17, tweede lid, van de Participatiewet slechts een verduidelijking betreft en geen uitbreiding. Dit valt, volgens de CRvB, voorts op te maken uit het feit dat de wetgever geen aanleiding heeft gezien artikel 54 van de Participatiewet aan te passen én, zoals uit de memorie van toelichting¹⁴ blijkt, uitdrukkelijk heeft willen vasthouden aan het uitgangspunt dat de toepassing van artikel 54, eerste en vierde lid, van de Participatiewet eerst aan de orde is indien het niet nakomen van de inlichtingenverplichting en/of de medewerkingsverplichting van invloed is op het vaststellen van het recht op bijstand. Daarmee is gegeven dat de systematiek ten aanzien van het opschorten en intrekken van bijstand met toepassing van artikel 54, eerste en vierde lid, van de Participatiewet ongewijzigd is gebleven. Dit betekent naar het oordeel van de CRvB dat eerdere uitspraken, waarin deze systematiek eerder is besproken, hun gelding hebben behouden.¹⁵ De CRvB heeft aangegeven dat de gemeente alleen bevoegd is de bijstandsuitkering van een persoon met toepassing van artikel 54 van de Participatiewet op te schorten indien door het niet nakomen van de medewerkingsverplichting als bedoeld in artikel 17,

¹³ Uitspraak van 17 februari 2015, ECLI:NL:CRVB:2015:456.

¹⁴ Kamerstukken II 2012/13, 33 556, nr. 3, blz. 18 en 19.

¹⁵ Uitspraak van 30 augustus 2007, ECLI:NL:CRVB:2007:ASZ8403: de algemene inlichtingenverplichting en de medewerkingsverplichting liggen in elkaars verlengde en dienen in onderlinge samenhang te worden gezien. Het ligt niet in de rede aan de in artikel 54, eerste lid, van de WWB opgenomen zinsnede «anderszins onvoldoende medewerking verlenen» een ruimere strekking toe te kennen dan aan de in artikel 17, tweede lid, van de WWB bedoelde verplichting.

Uitspraak van 14 augustus 2008, ECLI:NL:CRVB:2008:BE2717: artikel 54, eerste lid, mist toepassing in gevallen waarin de gegevensverstrekking en de van de betrokkene verlangde medewerking niet zien op een (totale) herbeoordeling van het recht op bijstand, maar plaatsvinden in het kader van de arbeidsinschakelings- of re-integratieplicht als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de WWB.

Uitspraak van 20 juli 2010, ECLI:NL:CRVB:2010:BN2722: van het verlenen van onvoldoende medewerking in de zin van artikel 54, eerste lid, van de WWB is slechts dan sprake indien belanghebbende onvoldoende medewerking verleent in het kader van een onderzoek naar het recht op bijstand en niet indien hij onvoldoende medewerking verleent in het kader van een onderzoek naar zijn mogelijkheden tot arbeidsinschakeling.

tweede lid, van de Participatiewet het recht op bijstand niet kan worden vastgesteld.

Omdat het niet de bedoeling is geweest om de systematiek van het opschorten en intrekken van bijstand met toepassing van artikel 54, eerste en vierde lid, van de Participatiewet te wijzigen wordt, gelet op de uitspraak van de CRvB voorgesteld om de wijziging van artikel 17, tweede lid, van de Participatiewet ongedaan te maken.

Daarbij is tevens in aanmerking genomen dat inmiddels per 1 januari 2015 een verscherpt maatregelenregime is ingevoerd indien een bijstandsge-rechtigde arbeids- en re-integratieverplichtingen niet nakomt. Daarbij is het mogelijk om, op grond van artikel 18, vierde lid, onder h, van de Participatiewet, de bijstandsuitkering met 100% te verlagen, indien een uitkeringsrechtige niet meewerkt aan een oproep om op een bepaalde plaats en tijd te verschijnen in verband met het aanbieden van een voorziening gericht op arbeidsinschakeling.

Onderdeel C (artikel 37)

Met de inwerkingtreding van de Wet hervorming kindregelingen is artikel 13 van de AKW opnieuw, in gewijzigde vorm, vastgesteld. Vanaf dat moment is niet meer in het zesde lid bepaald wat er onder consumenten-prijsindex wordt verstaan, maar in het zevende lid. Abusievelijk is nagelaten hierop artikel 37, derde lid, van de Wet werk en bijstand (thans de Participatiewet) aan te passen. Het voorgestelde onderdeel voorziet hier alsnog in.

Onderdeel D (artikel 38)

Het betreft de aanpassing van een onjuiste verwijzing. Abusievelijk wordt in artikel 38, derde lid, onder andere verwezen naar artikel 31, tweede lid, onderdeel z. Dit onderdeel bestaat niet en moet zijn onderdeel y.

Onderdeel F (artikel 48)

Met artikel I, onderdeel AA, van de Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten is het vierde lid (oud) van artikel 48 met ingang van 1 januari 2015 vervallen. Dit vierde lid had betrekking op het verstrekken van categoriale bijzondere bijstand aan personen met schoolgaande kinderen in natura. Bij het vervallen van het vierde lid is abusievelijk niet de vermelding van bijstand in natura in het opschrift van artikel 48 geschrapt. Voorgesteld wordt deze omissie te herstellen.

Onderdeel G (artikel 53a)

Voor het eerste en vijfde lid van artikel 53a van de Participatiewet worden wijzigingen voorgesteld.

Het eerste lid van artikel 53a regelt dat het college bepaalt welke gegevens door de belanghebbende moeten worden verstrekt en welke bewijsstukken moeten worden overlegd. Daaraan is toegevoegd de regeling voor de eenmalige gegevensuitvraag. Dit betekent, dat het college geen gegevens mag verlangen van de belanghebbende die al door het UWV zijn verkregen of die verkregen kunnen worden uit de polisadministratie (bij UWV), de verzekerdenadministratie (bij de SVB) en de basisregistratie personen. Tevens is geregeld dat bij of krachtens algemene maatregel van bestuur andere administraties kunnen worden aangewezen waarvoor dit geldt. Dit is nader geregeld in artikel 5.2a, eerste lid, van het Besluit SUWI. Om welke administraties het gaat en welke (soort) gegevens dan toegankelijk zijn voor de uitvoering van de taken in het domein van werk en inkomen is geregeld in bijlage II bij het Besluit SUWI en in bijlage II bij de Regeling SUWI, zoals in het algemene deel van deze memorie van

toelichting is uiteengezet. Bij het tot stand komen van daadwerkelijke eenmalige gegevensuitvraag behoort ook de regeling dat de belanghebbende niet meer verplicht is die gegevens te verstrekken aan het college. Die regeling is gebaseerd op artikel 17, eerste lid, tweede zin, van de Participatiewet. De algemene inlichtingenverplichting van de belanghebbende is geregeld in artikel 17 van de Participatiewet. Deze houdt in dat de belanghebbende de verplichting heeft alle feiten en omstandigheden te melden waarvan hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op zijn arbeidsinschakeling of het recht op bijstand. Arbeidsinschakeling is in artikel 6, eerste lid, onderdeel b, gedefinieerd als het verkrijgen van algemeen geaccepteerde arbeid, waarbij geen gebruik wordt gemaakt van een voorziening als bedoeld in artikel 7, eerste lid, onderdeel a. Deze omschrijving sluit aan op de in artikel 9, eerste lid, onderdeel a, opgenomen verplichting voor de belanghebbende. Het is de taak van het college op grond van artikel 7 van de Participatiewet verschillende personen te ondersteunen bij de arbeidsinschakeling. Dit geldt ook voor de personen, die een uitkering ontvangen op grond van de IOAW en IOAZ. In artikel 53a, eerste lid, wordt alleen melding gemaakt van de gegevens die verstrekt worden ten behoeve van de verlening van bijstand (dan wel de voorzetting daarvan, dat wil zeggen de rechtmatigheid daarvan). In tegenstelling tot artikel 17 ontbreekt daarbij het doel arbeidsinschakeling, terwijl het college ook voor deze taak, genoemd in artikel 7, onderdeel a, Participatiewet, gegevens verwerkt. In lijn met de inlichtingenverplichting in artikel 17 is in artikel 53a, eerste lid, ook de arbeidsinschakeling als doel voor het verstrekken van gegevens door belanghebbende opgenomen. Omdat de taak op grond van artikel 7 van de Participatiewet ook betrekking heeft op de personen die een IOAW en IOAZ uitkering ontvangen, is het niet noodzakelijk de bepalingen in deze wetten, die gelijk zijn aan artikel 53a van de Participatiewet aan te passen.

Onderdelen H (artikel 64) en I (artikel 67)

In artikel 64, eerste lid, worden de instanties genoemd die verplicht zijn desgevraagd gegevens (opgaven en inlichtingen) te verstrekken aan de colleges van B&W die noodzakelijk zijn voor de uitvoering van de Participatiewet door de colleges. In de opsomming worden die instanties aangeduid, waarbij bij enkele instanties is aangegeven op welke wetten die gegevens betrekking hebben. Voorgesteld wordt in onderdeel i evenals in de onderdelen a tot en met g alleen de instantie, de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (OCW), aan te duiden (en voor het landbouwonderwijs de Minister van Economische Zaken) en de verwijzing naar de wetten te schrappen. Dit betekent, dat de Minister van OCW, veelal via de uitvoeringsdienst DUO, gegevens die hij verwerkt op grond van een wettelijke taak, die noodzakelijk zijn voor de uitvoering van de Participatiewet op verzoek van de colleges verstrekt. Omdat de Participatiewet niet alleen gaat over het verlenen van bijstand, maar ook over het ondersteunen bij arbeidsinschakeling (zie artikel 7, eerste lid), zijn de voor de colleges noodzakelijke gegevens, niet alleen gegevens die de financiering van kosten van studie en onderwijs betreffen, maar kan het ook om gegevens gaan die afkomstig zijn uit het basisregister onderwijs over het volgen van onderwijs en uit het diplomaregister. Deze registers worden in de WOT geregeld. De aanduiding van de wetten in onderdeel i is nu te beperkt en kan, evenals bij andere onderdelen, beter vervallen. Daarnaast is de Minister van SZW, en niet de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, inmiddels de eerstverantwoordelijke Minister voor de Wet inburgering. Dit wordt in de artikelen 64 en 67 hersteld.

ARTIKEL X. REMIGRATIEWET

Onderdeel A (artikelen 2b, eerste lid, 2b, zesde lid, 6f, eerste lid, onderdeel e en 6f, tweede lid, onderdeel a, onder 9°)

In onderdeel A worden de verwijzingen naar de Wet werk en Bijstand vervangen door verwijzingen naar de Participatiewet. Abusievelijk zijn deze in het verleden niet aangepast.

Onderdeel B (artikel 5a)

In onderdeel B wordt artikel 5a technisch gewijzigd. De huidige formulering vertoont enige gebreken. De verwijzing naar de artikelen 2a, 2b, 6 en 6a is onjuist, omdat gesproken wordt over de remigratievoorzieningen bedoeld in deze artikelen. Echter, in deze specifieke artikelen wordt niet gesproken over remigratievoorzieningen. Deze artikelen zien namelijk op de informatieverplichting van de remigrant, diens partner of kinderen aan de SVB. Slechts in de artikelen 4, 5 en 11 wordt gesproken over remigratievoorzieningen. Derhalve wordt de verwijzing naar de artikelen 2a, 2b, 6 en 6a geschrapt.

Door deze wijziging blijft de strekking van het oude artikel 5a behouden. De remigrant, diens partner of kinderen, zijn verplicht om onverwijld uit eigen beweging of op verzoek de SVB alle feiten en omstandigheden mee te delen waarvan hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op het recht op of de hoogte van de remigratievoorzieningen, bedoeld in de artikelen 4, 5 en 11.

Onderdeel C (artikel 6aa)

Dit onderdeel voorziet in een technische wijziging. Abusievelijk is bij de wet van 10 juli 2013 tot wijziging van de Remigratiewet (heroverweging Remigratiewet) (Stb. 2013, 331) de laatste zinsnede van artikel 6aa, eerste lid, niet opgenomen. Het ligt in de rede dat deze zinsnede wel bedoeld is, gelet op gelijklopende bepalingen in artikel 17, eerste lid, van de AKW, artikel 38, eerste lid, van de Anw en artikel 17b, eerste lid, van de AOW. Deze omissie wordt middels de wijzigingsopdracht nu hersteld.

Onderdelen D (artikel 6e)

In onderdeel D wordt aan artikel 6e een zesde lid toegevoegd, waarin wordt geregeld onder welke voorwaarden door de SVB van (verdere) terugvordering af kan worden gezien. Hierbij wordt aangesloten bij artikel 24, tweede lid, van de AKW, artikel 53, tweede lid, van de Anw en artikel 24, tweede lid, van de AOW. Net als in de genoemde materiewetten van de SVB, wordt hiermee geregeld dat, naast een situatie waarbij sprake is van dringende redenen, ook bij andere limitatief opgesomde redenen door de SVB van (verdere) terugvordering kan worden afgezien. Tevens wordt aan artikel 6e een zevende lid toegevoegd. Hierin wordt geregeld dat degene van wie wordt teruggevorderd desgevraagd alle nodige inlichtingen te verstrekken die voor de terugvordering van belang zijn. Hierbij wordt aangesloten bij artikel 24, zesde lid, van de AKW, artikel 53, zesde lid, van de Anw en artikel 24, zesde lid, van de AOW.

Onderdeel E (artikel 6f)

Dit onderdeel voorziet allereerst in twee technische wijzigingen. Ingevolge artikel 23 van de AKW bestaat er een beslagverbod op de kinderbijslag. Derhalve zal de SVB op grond van de Remigratiewet nooit beslag kunnen leggen op de kinderbijslag. In de overige materiewetten van de SVB (Anw en AOW) is om die reden ook geen verrekeningsmogelijkheid met de

kinderbijslag opgenomen. Tevens zal in geval van de remigratie-uitkering er doorgaans geen sprake zijn van een kinderbijslag, omdat de betrokkene geen verzekerde is. Bij de heroverweging van de Remigratiewet is dit niet overzien; derhalve komt dit onderdeel nu te vervallen. De tweede technische wijziging betreft het wijzigen van het woord «hem» in: haar, omdat de SVB een vrouwelijk woord is.

Tevens voorziet dit onderdeel in de toevoeging van twee nieuwe leden. In deze leden wordt voor de SVB de wijze van beslag bij een vordering en de wijze van verrekening bij een vordering geregeld. Met deze leden wordt onverkort aangesloten bij de bestaande praktijk in de andere materie-wetten van de SVB, te weten artikel 45, vierde en vijfde lid, Anw, artikel 17g, vierde en vijfde lid, AKW en artikel 17i, vierde en vijfde lid, AOW. Onverhoopt is dit niet eerder in de Remigratiewet aangepast. De laatstgenoemde wijziging heeft tot gevolg dat indien de verzekerde niet aan de inlichtingenplicht van artikel 6b, achtste lid, voldoet, de beslagvrije voet wel vatbaar is voor verrekening. De reden voor deze uitzondering is dat het in de praktijk wel vaker voorkomt dat de verzekerde weigert de benodigde inlichtingen te verstrekken voor het vaststellen van de hoogte van de beslagvrije voet. In een dergelijk geval dient er toch verrekening te kunnen plaatsvinden, ondanks het feit dat hierbij het risico bestaat dat deze zich uitstrekt over de beslagvrije voet.

Onderdeel F (artikel 6h)

In onderdeel F wordt een nieuw artikel 6h in het leven geroepen, waarin wordt geregeld dat een vordering van de SVB bevoorrecht is. Deze vordering volgt dan onmiddellijk na de vorderingen die zijn omschreven in artikel 288 van Boek 3 van het BW. Deze nieuwe bepaling is gelijk-luidend aan artikel 24d van de AKW, artikel 55b van de Anw en artikel 25a van de AOW. Deze bepaling stelt veilig dat eventuele vorderingen op de remigrant als prioritair worden aangemerkt. De bevoorrechting betekent bijvoorbeeld dat de SVB-terugvordering evenals een aantal vorderingen van de gemeente of van de belastingdienst voorrang heeft bij executoriaal (loon)beslag door een door de SVB ingeschakelde deurwaarder.

ARTIKEL XI. TOESLAGENWET (TW)

Onderdelen A tot en met C (artikelen 4a, 8, 8a, 12, 44f en 44g)

Bij artikel XA van de Wet werken na de AOW-gerechtigde leeftijd is artikel IX, onderdeel A, van de Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten gewijzigd. Bij die wijziging is het voorgestelde nieuwe zesde lid van artikel 2 van de Toeslagenwet vernummerd tot zevende lid. Daarbij is verzuimd die vernummering ook aan te brengen in de andere onderdelen van genoemd artikel IX waarin wordt verwezen naar artikel 2, zesde lid. Dit wordt nu gecorrigeerd. Omdat genoemd artikel IX, onderdeel A, met ingang van 1 juli 2016 in werking is getreden zullen de onderhavige wijzigingen terugwerken tot en met 1 juli 2016.

ARTIKEL XII. VERZAMELWET SZW 2015

Onderdelen A en B (Verzamelwet SZW 2015) en wijziging artikel XXXII, onderdeel E (artikel 29h Ziektewet)

Met de Wet werk en zekerheid¹⁶ is een specifieke bepaling in de Ziektewet (hierna: ZW) opgenomen voor de WW-gerechtigde die na 13 weken ziekte nog steeds ongeschikt is voor zijn arbeid. Het ziekengeld voor deze

¹⁶ Artikel XXVIII, onderdeel A, onder 2, van de Wet werk en zekerheid, met een aanvulling voor de zogenoemde nawerking bij de Verzamelwet SZW 2015 (artikel XXXVI, onderdelen Aa en F).

werknemer wordt op dezelfde manier berekend als de daaraan voorafgaande (reguliere) WW-uitkering. Dit brengt onder andere mee dat het ZW-dagloon van deze werknemer gelijk is aan het dagloon van die WW-uitkering. De reden daarvoor is dat de betrokkene zodoende, onder gelijkblijvende overige omstandigheden, tijdens ziekte een even hoge uitkering ontvangt als voor zijn ziekte en dat het UWV niet apart een dagloon hoeft te berekenen voor de ZW.

Er zijn daarnaast nog meer situaties dat iemand met een WW-uitkering recht krijgt op ziekgeld. Ten eerste kan een WW-gerechtigde recht krijgen op ziekgeld bij ziekte als gevolg van orgaandonatie (artikel 29, tweede lid, onderdeel e, van de ZW). Ten tweede kan een WW-gerechtigde recht krijgen op ziekgeld bij ziekte door zwangerschap of bevalling (artikel 29, tweede lid, onderdeel f, van de ZW). Hierbij is het ook mogelijk dat de betrokkene eerst recht had op een WAZO-uitkering alvorens het recht op ziekgeld ontstond. Ten derde kan het recht op WW-uitkering zijn geëindigd omdat de maximum uitkeringsduur is bereikt. Indien de betrokkene binnen vier weken daarna ziek wordt, heeft hij recht op ziekgeld (artikel 29, tweede lid, onderdeel b, van de ZW).

Voor al de hierboven genoemde situaties wordt in het voorgestelde artikel 29h, eerste lid, van de ZW geregeld dat het ziekgeld op dezelfde manier wordt berekend als de daaraan voorafgaande WW-uitkering. Daarbij is van belang dat bij ziekte door orgaandonatie, zwangerschap of bevalling, de hoogte van het ziekgeld per dag gelijk is aan het dagloon.

Degene die in één van de hiervoor genoemde situaties recht heeft op ziekgeld, kan daarna opnieuw recht krijgen op ziekgeld of op basis van een andere rechtsgrond recht krijgen op ziekgeld. Zo kan de WW-gerechtigde die na 13 weken ziekte recht heeft gekregen op ziekgeld (artikel 29, tweede lid, onderdeel d, onder 1°, van de ZW), ziek worden als gevolg van zwangerschap. Vanaf dat moment bestaat recht op ziekgeld op grond van artikel 29, tweede lid, onderdeel f, van de ZW, omdat deze bijzondere rechtsgrond prevaleert boven artikel 29, tweede lid, onderdeel d, onder 1°, van de ZW. Ook is het mogelijk dat de maximum uitkeringsduur WW wordt bereikt voordat de WW-gerechtigde 13 weken ziek is. Ook in dat geval ontstaat recht op ziekgeld op grond van artikel 29, tweede lid, onderdeel d, onder 1°, van de ZW. Dit recht op ziekgeld eindigt als de betrokkene herstelt. Indien hij binnen vier weken wederom ziek wordt, dan heeft hij recht op ziekgeld op grond van artikel 29, tweede lid, onderdeel b, van de ZW.

Ook in deze en vergelijkbare situaties is het recht op ziekgeld terug te voeren op de WW-uitkering die de betrokkene oorspronkelijk ontving. Ook voor deze situaties, waarin de betrokkene verzekerd was voor de ZW omdat hij ziekgeld ontving voor zijn herstel of verzekerd is voor de ZW omdat hij ziekgeld ontvangt (artikel 8 van de ZW), wordt in het voorgestelde artikel 29h, tweede lid, van de ZW geregeld dat het ziekgeld op dezelfde manier wordt berekend als de daaraan voorafgaande WW-uitkering. Door de verwijzing naar het eerste lid brengt dit mee dat bij ziekte door orgaandonatie, zwangerschap of bevalling, de hoogte van het ziekgeld per dag gelijk is aan het WW-dagloon. Voorts brengt de verwijzing naar «dit lid» mee dat een eventuele derde, vierde, enz. recht op ziekgeld in vervolg op een WW-uitkering, op dezelfde manier als die WW-uitkering wordt berekend.

Met artikel XXXVI, onderdeel F, van de Verzamelwet SZW 2015 wordt artikel 102 van de Ziektewet opnieuw vastgesteld. Dit om te voorkomen dat de oude en nieuwe vaststellingssystematieken (van voor en na de dag van inwerkingtreding van artikel XXVI, onderdeel S, van de Wet werk en

zekerheid, zijnde 1 juli 2015) door elkaar gaan lopen.¹⁷ Met de voorgestelde wijziging van de Verzamelwet SZW 2015 wordt het nog niet in werking getreden artikel XXXVI, onderdeel F, van de Verzamelwet SZW 2015, aangepast. Hierdoor is artikel 29h van de Ziektewet niet van toepassing op uitkeringsgerechtigden wier eerste werkloosheidsdag is gelegen voor 1 juli 2015. Daarnaast vervalt artikel XXXVI, onderdeel Aa, van de Verzamelwet SZW 2015, aangezien de inhoud van die bepalingen reeds in het bestaande artikel 29, zevende lid, en het voorgestelde artikel 29h, eerste lid, is vervat. Hierdoor zullen tevens de artikelen IXA, onderdelen A en B, en XXXVI, onderdeel Ea, van de Verzamelwet SZW 2015, die voorzagen in enkele technische wijzigingen, nooit in werking treden.

Het UWV heeft bij een uitvoeringstoets omtrent een wijziging van het Dagloonbesluit werknemersverzekeringen tevens opmerkingen gemaakt omtrent de uitvoerbaarheid van artikel XXXVI, onderdelen Aa en F, van de Verzamelwet SZW 2015. Deze is volgens het UWV uitvoerbaar vanaf 1 april 2017. Gezien de samenloop van de verschillende voorgestelde wijzigingen is dat tevens de beoogde dag van inwerkingtreding van de hiervoor benoemde wijzigingen.

ARTIKEL XIII. WERKLOOSHEIDSWET (WW)

Onderdeel A (artikel 8)

Dit onderdeel voorziet in een aantal kleine wijzigingen. Ten eerste is de bepaling redactioneel aangepast. In het eerste lid wordt een onderscheid gemaakt tussen twee soorten werkzaamheden. Niet duidelijk kwam in het tweede lid naar voren naar welke in het eerste lid bedoelde werkzaamheden werd verwezen. Ten tweede dient te worden voorkomen dat werk als zelfstandige dat al voorafgaande aan het WW-recht is verricht tijdens de WW-uitkering leidt tot verlaging van de uitkering. Daarom is in artikel 8, tweede lid, van de WW aangegeven dat de hoedanigheid van werknemer niet wordt verloren voor het aantal uren waarop de betrokkene werkzaamheden als zelfstandige heeft verricht in de periode van 26 kalenderweken onmiddellijk voorafgaand aan het moment waarop de werkzaamheden in dienstbetrekking, waaruit de betrokkene werkloos is geworden, eindigen. Deze bepaling is beperkt tot werkzaamheden als zelfstandige. Het gevolg is dat niet verzekeringsplichtige werkzaamheden die daarbuiten vallen tot korting op de uitkering zouden leiden, ook al is de omvang van deze werkzaamheden niet tijdens de WW-uitkering uitgebreid ten opzichte van de periode in dienstbetrekking. Er is geen rechtvaardiging voor dit onderscheid. Daarom wordt voorgesteld dit onderscheid teniet te doen, met terugwerkende kracht tot het tijdstip waarop het huidige artikel 8, tweede lid, in werking is getreden, namelijk 1 januari 2015.¹⁸ Het UWV past deze werkwijze al toe in de praktijk, en heeft dat al gedaan sinds 1 januari 2015, waardoor het verlenen van terugwerkende kracht niet tot problemen leidt. Het eerder aangehaalde gemaakte onderscheid tussen werkzaamheden als zelfstandige en andere niet verzekeringsplichtige werkzaamheden is nog wel gerechtvaardigd voor wat betreft de verkrijging van het werknemerschap. Het derde en vijfde lid zijn daarom aangepast. Ook voor wat betreft deze wijzigingen wordt voorgesteld om terugwerkende kracht te verlenen tot 1 januari 2015.

¹⁷ Kamerstukken II 2014/15, 33 988, nr. 11, blz. 10–11.

¹⁸ Zie Kamerstukken II 2013/14, 33 988, nr. 3, blz. 2, Stb. 2014, 504 en Stb. 2014, 516.

Onderdeel B (artikel 19)

Onder 1 (zevende lid)

Met artikel X, onderdeel Ab, van de Verzamelwet SZW 2016 zijn twee nieuwe uitsluitingsgronden (in het derde en vierde lid) aan artikel 19 toegevoegd. Abusievelijk is hierbij nagelaten om tevens op te nemen dat de werknemer die in een omstandigheid als bedoeld in het derde of vierde lid verkeert, enkel geen recht op een WW-uitkering heeft als die omstandigheid (uitsluitingsgrond) zich voordoet in de dienstbetrekking waaruit hij werkloos is geworden. Als voorbeeld: een werknemer heeft gelijktijdig twee dienstverbanden. De dienstverbanden eindigen in dezelfde periode (de werknemer wordt werkloos). Bij één van de dienstverbanden is de geldende opzegtermijn in acht genomen. In het tweede dienstverband is dat niet gedaan. Om ervoor te zorgen dat de werknemer enkel geen recht heeft op een uitkering voor zover het de arbeidsovereenkomst betreft waarbij de geldende opzegtermijn niet in acht is genomen (en dus wel voor wat betreft het andere dienstverband in aanmerking komt voor een uitkering), wordt een nieuw lid voorgesteld. Voorgesteld wordt om aan de wijziging terugwerkende kracht tot 1 januari 2016, het tijdstip waarop het met de Verzamelwet SZW 2016 ingevoegde derde en vierde lid in werking is getreden, te verlenen.

Onder 2 (elfde lid)

Voorgesteld wordt om onderdeel b van artikel 19, twaalfde lid (nieuw), van de WW te laten vervallen. Na de inwerkingtreding van artikel I, onderdeel C, onder 1, van de Wet werk en zekerheid ziet onderdeel a op zowel de gevallen, bedoeld in het huidige onderdeel a, alsook op de gevallen, bedoeld in het huidige onderdeel b. Voorzien was om onderdeel b te vervangen door het voorgestelde onderdeel b van artikel XXVI, onderdeel D, van de Wet werk en zekerheid. Artikel XXVI, onderdeel D, van de Wet werk en zekerheid zal echter nooit in werking treden nu de inhoud van die bepaling onnodig is. Tevens is de wijzigingsopdracht in de Wet werk en zekerheid onjuist geformuleerd, nu de Verzamelwet SZW 2016 artikel 19 van de WW heeft verrijkt met drie leden. Aan deze wijziging zal terugwerkende kracht worden verleend tot het tijdstip waarop artikel XXVI, onderdeel D, van de Wet werk en zekerheid beoogd was om in werking te treden, namelijk op het moment dat de zogenoemde Calamiteitenregeling WW in werking treedt (1 oktober 2016). Aan het verlenen van terugwerkende kracht zijn geen gevolgen verbonden.

Onderdeel C (artikel 68)

Dit onderdeel voorziet in een technische aanpassing ten gevolge van het invoegen van een nieuw zesde lid in artikel 19 van de WW.

ARTIKEL XIV. WET ALLOCATIE ARBEIDSKRACHTEN DOOR INTERMEDIARIS (Waadi)

In artikel 18, tweede lid, van de Wet arbeid vreemdelingen (Wav), voor inwerkingtreding van de Wet aanpak schijnconstructies (Was), was artikel 5:20 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) beboetbaar gesteld. Met de Was is deze informatieverplichting opgenomen in artikel 15a van de Wav en is het beboetbaarstellen van artikel 5:20 van de Awb komen te vervallen. Deze wijziging was abusievelijk niet doorgevoerd in de omschrijving van de gegevensverstrekking tussen de Inspectie SZW en de erkende certificerende instellingen in artikel 14b, eerste lid, van de Waadi. Daarnaast zal het mogelijk gemaakt worden de boetes wegens het overtreden van de meldingsplicht (artikel 2a Wav) ook uit te wisselen. Voor de certificerende instellingen is het ook noodzakelijk om kennis te

nemen van deze boetes. In de wetsgeschiedenis omtrent de gegevensuitwisseling geregeld in artikel 14b Waadi is ook altijd verondersteld dat alle boetes die worden opgelegd naar aanleiding van een geconstateerde overtreding van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (Wml), de Wav en de Waadi worden verstrekt.¹⁹ Dit onderdeel herstelt deze omissies.

ARTIKEL XV. WET ARBEID EN ZORG (WAZO)

Onderdeel A (artikel 3:10)

Aan artikel 3:10 van de WAZO wordt een lid toegevoegd, dat ertoe strekt dat de nawerking van dit artikel niet geldt als de betrokkene voorafgaand recht had op een loongerelateerde WGA-uitkering op grond van de Wet WIA. Iemand die een loongerelateerde WGA-uitkering ontvangt, heeft op grond van artikel 3:6 tot en met 3:9 van de WAZO recht op een uitkering in verband met zwangerschap, bevalling, adoptie en pleegzorg. Ten aanzien van het ontvangen van deze uitkering is, in artikel 43 van de Wet WIA, geregeld dat dit als een uitsluitingsgrond geldt voor het ontvangen van een WIA-uitkering. Op grond van artikel 3:10 van de WAZO geldt nu dat er ook recht op een WAZO-uitkering bestaat, indien de bevalling of feitelijke opname ter adoptie of als pleegkind waarschijnlijk is of plaatsvindt binnen tien weken nadat deze persoon niet langer werknemer of gelijkgestelde is als bedoeld in artikel 3:6, eerste lid. Voor deze situatie geldt nu echter niet de uitsluitingsgrond van artikel 43 van de Wet WIA. Daardoor zou er eigenlijk zowel een WAZO- als WGA-uitkering verstrekt moeten worden (omdat het recht op de loongerelateerde WGA-uitkering in de situatie van nawerking al is geëindigd, zal het dan een WGA-loonaanvullingsuitkering of een WGA-vervolguitkering betreffen). Dat is echter niet de bedoeling geweest. Om die reden wordt de nawerking in artikel 3:10 van de WAZO nu uitgesloten bij de groep die voorafgaand aan de WAZO-uitkering recht had op een loongerelateerde WGA-uitkering.

Onderdeel B (artikel 6:6)

Met de Wet van 17 december 2014, houdende modernisering regelingen voor verlof en arbeidstijden (Stb. 565) is artikel 6:6 van de WAZO aangepast. Daarbij is abusievelijk met de derde nota van wijziging in het eerste lid van artikel 6:6 de zin vervallen die aangaf dat in het geval, bedoeld in het eerste lid, het recht op verlof wordt opgeschort (Kamerstukken II 2013/14, 32 855, nr. 21, onderdeel 9, onder Va). In de tweede nota van wijziging was deze zin nog wel opgenomen (Kamerstukken II 2013/14, 32 855, nr. 17, onderdeel 6, onder Va). Met de onderhavige wijziging wordt de per abuis vervallen zin alsnog opgenomen. Het tweede lid van artikel 6:6 van de WAZO wordt met deze wijziging in overeenstemming gebracht.

ARTIKEL XVI. WET ARBEID VREEMDELINGEN (Wav)

Onderdeel A (artikel 2a)

In artikel 2a van de Wav implementeert artikel 4, eerste lid, onder c van richtlijn nr. 2009/52/EG van het Europees parlement en de Raad van 18 juni 2009 tot vaststelling van minimumnormen inzake sancties en maatregelen tegen werkgevers van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen. Met de implementatie in artikel 2a zijn onbedoeld ook gemeenschapsonderdanen verplicht zich te melden. Deze fout wordt met deze wijziging hersteld. Werkgevers van vreemdelingen, ten aanzien van

¹⁹ Kamerstukken II, 2010–2011, 32 872, nr. 3, p. 12.

wie ingevolge internationale bepalingen geen tewerkstellingsvergunning mag worden geëist, worden uitgezonderd van de meldingsplicht. Het gaat hierbij allereerst om onderdanen van de lidstaten van de Europese Unie, de Europese Economische Ruimte en Zwitserland, evenals hun gezinsleden. Ook betreft het vreemdelingen, bedoeld in artikel 2, onder b, van Richtlijn 2003/109, die gedurende ten minste één jaar rechtmatig verblijf in Nederland hebben gehad. Naast deze categorieën betreft het een groot aantal categorieën vreemdelingen op grond van zetelovereenkomsten met internationale gouvernementele organisaties, zoals genoemd in Bijlage 1 van de Regeling uitvoering Wet arbeid vreemdelingen. Nu ook deze groepen op grond van internationaalrechtelijke bepalingen of overeenkomsten legaal verblijf hebben en niet aan een tewerkstellingsvergunningplicht mogen worden onderworpen, is het wenselijk de werkgevers van deze categorieën vreemdelingen uit te zonderen van de meldingsplicht.

Onderdeel B (artikel 16)

Vreemdelingen worden in vreemdelingenadministratie opgenomen met een uniek vreemdelingennummer dat aan de vreemdeling is toegekend bij de aanvraag voor toelating, zoals in artikel 107, derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000, is geregeld. Deze vreemdelingen krijgen dit nummer omdat aan hen (nog) niet een burgerservicenummer kan worden toegekend. Het kan dus voorkomen dat aan de Inspectie-SZW als toezichthouder over de vreemdeling alleen gegevens kunnen worden verstrekt met gebruikmaking van het vreemdelingennummer. Het gebruik van het vreemdelingennummer was nog niet geregeld in artikel 16, tweede lid, van de Wav, dat ziet op de gegevensverstrekking door bestuursorganen. Onder deze gegevensverstrekking wordt ook verstaan de gegevensverstrekking van de Minister van V&J uit de vreemdelingenadministratie. Daarom is aan dit lid toegevoegd dat bij deze gegevensverstrekking gebruik gemaakt kan worden van het unieke vreemdelingennummer.

ARTIKEL XVII. WET ARBEIDSONGESCHIKTHEIDSVOORZIENING JONGGEHANDICAPTEN (WAJONG) EN ARTIKEL XVIII. WET ARBEIDSONGESCHIKTHEIDSVERZEKERINGEN ZELFSTANDIGEN (Waz)

Onderdeel A (artikel 1a:4 Wajong)

Met deze wijziging wordt beoogd om door een kleine tekstuele aanpassing de delegatiegrondslag meer aan te laten sluiten bij de aanverwante delegatiegrondslag in artikel 2:6. Artikel 1a:4, vierde lid, voorziet namelijk evenals artikel 2:6 in een grondslag om het inkomen per dag te bepalen. Hoewel uit de context van het artikel duidelijk is dat het gaat om het inkomen per dag komt dit in de huidige tekst niet voldoende tot uitdrukking. Daarnaast ziet artikel 1a:4, vierde lid slechts op hoofdstuk 1a van de Wajong, hoofdstuk 2 heeft door middel van artikel 2:6 een eigen grondslag voor het vaststellen van het inkomen. Het is wenselijk om ook dit beter tot uitdrukking te brengen.

Onderdeel B (artikel 3.25 Wajong), wijzigingen artikel XVIII (artikel 26 Waz) en artikel XXV (artikel 59b WAO)

In artikel 59b, tweede lid, van de WAO is geregeld dat als artikel 44 WAO is toegepast (verlaging van de WAO-uitkering in verband met inkomen uit arbeid), voor de berekening van de vakantietoelage over de WAO-uitkering onder het bedrag aan WAO-uitkering wordt verstaan het bedrag van de WAO-uitkering nadat artikel 44 is toegepast. Hetzelfde dient

echter ook te gelden bij toepassing van artikel 39b, 43a, zesde lid, en 47, zevende lid, van de WAO, waar sprake is van samenloop van de WAO-uitkering met ziekengeld op grond van de Ziektewet. Een overeenkomstige aanpassing wordt aangebracht in artikel 3.25 van de Wajong en artikel 26 van de Waz, waar eveneens sprake is van samenloop met een uitkering op grond van de Ziektewet.

ARTIKEL XIX. WET FINANCIERING SOCIALE VERZEKERINGEN (Wfsv)

Onderdeel A (artikel 38b)

Dit betreft een technische aanpassing van redactionele aard. Abusievelijk is in artikel 38b, eerste lid, het woord «en» opgenomen aan het eind van de eerste zin.

Onderdeel B (artikel 38d)

In de registratie arbeidsbeperkten worden gegevens verwerkt over arbeidsbeperkten onder andere met het doel om de quotumheffing te kunnen vaststellen (artikel 38d, tweede lid, Wfsv). De quotumheffing vindt plaats indien de werkgever een tekort aan arbeidsbeperkte werknemers in dienst heeft. In artikel 38b is bepaald wie een arbeidsbeperkte is. In artikel 38g, tweede en vierde lid, Wfsv zijn bepalingen opgenomen over wanneer een werknemer voor de berekening van de quotumheffing voor een werkgever als arbeidsbeperkte werknemer kan worden aangewezen indien die werknemer aan de werkgever ter beschikking wordt gesteld en dan onder toezicht en leiding van die werkgever arbeid verricht. In artikel 38g, tweede lid, Wfsv is bepaald, dat een werknemer in een dienstbetrekking op grond van artikel 2 Wet sociale werkvoorziening (Wsw) niet als arbeidsbeperkte wordt beschouwd, tenzij hij onder de voorwaarden als bepaald op grond van artikel 38g, vierde lid, Wfsv ter beschikking wordt gesteld van een derde Voorwaarde voor die aanwijzing van arbeidsbeperkte die wordt uitgeleend en dan bij de inlener kan meetellen is, dat de uitlener de verloonde uren van de arbeidsbeperkte werknemer overdraagt aan de inlener, indien de inlener daarmee heeft ingestemd. Deze arbeidsbeperkten zijn opgenomen in het doelgroepregister (de registratie arbeidsbeperkten), maar het is ook van belang dat de inlener bij UWV kan informeren of een persoon een arbeidsbeperkte is. Daartoe wordt een wijziging van artikel 38d, zevende lid, Wfsv voorgesteld, waarbij wordt geregeld dat het UWV ook bevoegd is aan de inlener, zoals gedefinieerd in artikel 38g, tweede en vierde lid, Wfsv op diens verzoek, gegevens over de arbeidsbeperkte werknemer te verstrekken.

Met de voorgestelde wijziging van het tiende lid van artikel 38d Wfsv krijgt, naast de ambtshalve verstrekking van gegevens uit het doelgroepregister (de registratie arbeidsbeperkten) door UWV aan werkgevers (onderdeel a), ook de gegevensverstrekking aan het UWV door uitleners en inleners een grondslag voor nadere regels vastgesteld bij of krachtens algemene maatregel van bestuur (onderdeel b). Daarmee wordt het mogelijk nader te regelen, dat het UWV een registratie kan opzetten van de inleenverbanden van arbeidsbeperkten die voor de quotumheffing relevant is. Er zal daarbij zoveel mogelijk gebruik gemaakt worden van de al bij UWV bekende gegevens zoals in de polisadministratie, zoals al in artikel 38d, zesde lid, is bepaald. Maar een nadere grondslag is nodig om aan te geven dat dergelijke gegevens ook afkomstig kunnen zijn van de uitlenende werkgever en inlenende werkgever, die bedoeld worden in artikel 38g, tweede en vierde lid.

Onderdeel C (artikel 38f)

Voorgestelde wijziging is van technische aard. Abusievelijk is in artikel 38f, tweede lid, van de Wfsv, bij variabele F en G niet opgenomen dat het gaat om het aantal arbeidsbeprekten dan wel het gemiddeld aantal verloonde uren bij werkgevers die op grond van artikel 34, derde en vierde lid, quotumheffing zijn verschuldigd. Dit wordt met voorgestelde wijziging met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2016 hersteld.

Onderdelen D (artikel 48a) en E (artikel 48b)

In de Wet werk en zekerheid zijn de artikelen 50a en 50b van de Wet financiering sociale verzekeringen per 1 januari 2016 vernummerd tot de artikelen 50b en 50c. Daarbij zijn de verwijzingen naar deze artikelen in de artikelen 48a en 48b niet aangepast. In deze wijziging wordt deze omissie met terugwerkende kracht hersteld met ingang van diezelfde datum.

Onderdeel F (artikel 93)

Bij het schrappen van artikel 101 van de Wfsv bij de Wet van 29 december 2008 tot wijziging van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen en enkele andere wetten in verband met de evaluatie van deze wet, de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen en deregulering (Stb. 600) is abusievelijk de verwijzing naar artikel 101 in artikel 93 niet aangepast. In dit onderdeel wordt deze omissie hersteld.

Onderdeel G (artikel 122e)

Werkgevers kunnen eigenrisicodrager worden voor de Werkhervattingsregeling gedeeltelijk arbeidsgeschikten (WGA). Een werkgever die eigenrisicodrager wil worden moet dertien weken voor de start van het eigenrisicodragerschap een garantieverklaring aan de Belastingdienst overleggen. In de Wet beperking ziekteverzuim en arbeidsongeschiktheid vangnetters (Wet BEZAVA) is de samenvoeging van de WGA-flex met de WGA-vast per 1 januari 2017 geregeld. Hierdoor moeten werkgevers die reeds eigenrisicodrager voor WGA-vast zijn, en die vanaf 1 januari 2017 ook eigenrisicodrager willen worden voor WGA-flex hiervoor een nieuwe garantieverklaring overleggen die ook het WGA-flexrisico dekt. Dit betekent dat werkgevers die reeds eigenrisicodrager zijn tijdig van hun garantsteller (veelal verzekeraars) een nieuwe garantieverklaring moeten verkrijgen om deze vervolgens te overleggen aan de Belastingdienst. Om werkgevers en hun garantstellers meer tijd te geven wordt in dit onderdeel voorgesteld dat de eis om de garantieverklaring dertien weken voor ingang van het eigenrisicodragerschap te overleggen wordt geschrapt voor werkgevers die reeds eigenrisicodrager zijn voor de WGA-vast. Deze werkgevers en hun garantstellers hebben daardoor meer tijd. Deze werkgevers dienen de garantieverklaring uiterlijk 31 december 2016 te overleggen.

Wellicht ten overvloede wordt vermeld dat voor de aanvraag van werkgevers die vanuit de publieke verzekering per 1 januari 2017 eigenrisicodrager willen worden de geldende termijn van kracht blijft. Zij moeten dertien weken voor de beoogde start van het eigenrisicodragerschap de aanvraag (inclusief de garantieverklaring) indienen bij de Belastingdienst (zie artikel 40, negende lid, jo. tweede lid, van de Wet financiering sociale verzekeringen).

Dit onderscheid is gerechtvaardigd omdat het voor werkgevers die reeds eigenrisicodrager zijn voor de WGA-vast logisch is dat zij ervoor kiezen om dit te blijven, en daarmee eigenrisicodrager worden voor hun gehele WGA-risico. Zij maken geen nieuwe keuze. Werkgevers die vanuit de publieke verzekering kiezen om eigenrisicodrager te worden maken

daarentegen wel een nieuwe keuze. Zij stappen over van de publieke verzekering naar eigenrisicodragerschap.

ARTIKEL XX. WET INKOMENSVORZIENING OUDERE EN GEDEELTELIJK ARBEIDSONGESCHIKTE GEWEZEN ZELFSTANDIGEN (IOAZ)

Onderdeel A (artikel 6)

Dit betreft louter een technische aanpassing van redactionele aard. In de aanheft van artikel 6, tweede lid, van de IOAZ staat reeds het woord «die», vandaar het voorstel dit in onderdeel g te schrappen.

Onderdeel B (artikel 12)

Het betreft de aanpassing van een onjuiste verwijzing. Abusievelijk wordt in artikel 12, achtste lid, verwezen naar artikel 21, tweede lid, onderdeel z. Dit moet zijn artikel 31, tweede lid, onderdeel y.

Onderdelen C en D (artikelen 45 en 48)

Net als in de artikelen 64 en 67 van de Participatiewet (zie artikel IX, onderdelen H en I van dit wetsvoorstel) worden de artikelen 45 en 48 gewijzigd. Zo wordt bij de gegevensverwerking de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, aangeduid (en voor het landbouwonderwijs de Minister van Economische Zaken) en de verwijzing naar de wetten geschrapt. Blijkens artikel 24f, tweede lid, van de Wet op het onderwijstoezicht, worden uit het basisregister onderwijs kosteloos gegevens verstrekt, voorzover dit noodzakelijk is op grond van de uitvoering van de IOAZ en IOAW. Deze gegevens zijn noodzakelijk doordat ook in de IOAZ bepalingen zijn opgenomen over een voorziening voor alleenstaande ouders zonder startkwalificaties (artikel 38 IOAW en artikel 38 IOAZ). Hierdoor is de gegevensverstrekking uit het basisregister onderwijs ook noodzakelijk, los van de Wet studiefinanciering 2000, Wtos en de WHW. Voor een verdere toelichting wordt verwezen naar artikel IX, onderdelen H en I van dit wetsvoorstel. Daarnaast is de Minister van SZW, en niet de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, inmiddels de eerstverantwoordelijke Minister voor de Wet inburgering. Dit wordt in de artikelen 45 en 48 hersteld.

ARTIKEL XXI. WET INKOMENSVORZIENING OUDERE EN GEDEELTELIJK ARBEIDSONGESCHIKTE WERKLOZE WERKNEMERS (IOAW)

Onderdeel A (artikel 6)

Onder 2

Voorgesteld wordt om het tweede lid van artikel 6 te wijzigen. Dit tweede lid is abusievelijk niet aangepast toen per 1 oktober 1998 de thans in het eerste lid, onderdeel e, opgenomen uitsluitings/beëindigingsgrond is opgenomen 1) en evenmin toen per 1 juli 2013 de thans in het eerste lid, onderdeel f, opgenomen uitsluitings/beëindigingsgrond is opgenomen 2). In het tweede lid is geregeld dat in de situatie dat één van de in het eerste lid genoemde uitsluitingsgronden van toepassing is op de werkloze werknemer of zijn echtgenoot, in dat geval dan de werkloze werknemer wordt beschouwd als een alleenstaande. Dat heeft tot gevolg dat de werkloze werknemer van wie de echtgenoot de pensioengerechtigde leeftijd bereikt, als alleenstaande wordt beschouwd. Hetzelfde geldt voor de situatie waarin de echtgenoot onbetaald verlof geniet zoals bedoeld in artikel 6, lid 1, onderdeel e. In deze gevallen is de grondslag voor de

alleenstaande werkloze werknemer van toepassing zoals bedoeld in artikel 5, vierde lid onder a. Er is, zoals gezegd, bij genoemde wijzigingen van het eerste lid van artikel 6 in 1998 en 2013 verzuimd het tweede lid aan te passen. In artikel 6, derde lid, van de Wet Inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen is dit wel goed geregeld. Met dit voorgestelde tweede lid worden deze omissies hersteld. Na inwerkingtreding van dit artikellid blijft de grondslag voor gehuwden van toepassing wanneer de echtgenoot van de werkloze werknemer de pensioengerechtigde leeftijd bereikt of onbetaald verlof geniet.

Onderdeel B (artikel 8)

Het betreft de aanpassing van een onjuiste verwijzing. Abusievelijk wordt in artikel 8, achtste lid, verwezen naar artikel 31, tweede lid, onderdeel z. Dit onderdeel bestaat niet en moet zijn onderdeel y.

Onderdelen C (artikel 45) en D (artikel 48)

Net als in de artikelen 64 en 67 van de Participatiewet (zie artikel IX, onderdelen H en I van dit wetsvoorstel) worden de artikelen 45 en 48 gewijzigd. Zo wordt bij de gegevensverwerking de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, aangeduid (en voor het landbouwonderwijs de Minister van Economische Zaken) en de verwijzing naar de wetten geschrapt. Blijkens artikel 24f, tweede lid, van de Wet op het onderwijstoezicht, worden uit het basisregister onderwijs kosteloos gegevens verstrekt, voorzover dit noodzakelijk is op grond van de uitvoering van de IOAZ en IOAW. Deze gegevens zijn noodzakelijk doordat ook in de IOAZ bepalingen zijn opgenomen over een voorziening voor alleenstaande ouders zonder startkwalificaties (artikel 38 IOAZ en artikel 38 IOAW). Voor een verdere toelichting wordt verwezen naar artikel IX, onderdelen H en I van dit wetsvoorstel. Daarnaast is de Minister van SZW, en niet de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, inmiddels de eerstverantwoordelijke Minister voor de Wet inburgering. Dit wordt in de artikelen 45 en 48 hersteld.

Onderdeel D (artikel 63e)

Dit betreft een technische wijziging. Per abuis wordt er in artikel 63e, tweede lid, verwezen naar artikel 5, (niet bestaande) elfde lid. Dit moet het tiende lid zijn.

Onderdeel E (artikel 63#)

In dit artikel is bepaald dat de wijzigingen, die samenhangen met de voorwaarden voor de uitkering van de persoon die op de dag vóór inwerkingtreding van die wijzigingen recht heeft op een dergelijke uitkering, pas een half jaar na inwerkingtreding van de wijzigingen ingaan. Dit omdat deze wijzigingen voor bepaalde groepen een inkomensachteruitgang betekent en deze mensen de tijd moeten hebben zich hierop voor te bereiden. De regering acht een periode van zes maanden redelijk en billijk voor de desbetreffende personen om zich voor te bereiden op de nieuwe situatie en (eventueel) aanpassingen te plegen in het uitgavenpatroon. Dit geldt echter alleen voor die personen wier uitkering door deze wijzigingen lager wordt en dus niet voor personen wier uitkering door de wijzigingen gelijk blijft of hoger wordt.

ARTIKEL XXII. WET KINDERBIJSLAGVOORZIENING BES

Onderdelen A (artikel 18) en B (hoofdstuk 6)

De artikelen 28, onderdeel Aa, en 29 van de Wet kinderbijslagvoorziening BES waren bedoeld als terugvaloptie indien inwerkingtreding van diezelfde wet niet met ingang van 1 januari 2016 mogelijk zou zijn gebleken. Nu de inwerkingtreding per die datum wel gerealiseerd is, treden de artikelen 28, onderdeel Aa, en 29 nooit in werking. De regering hecht er aan om duidelijkheid te verschaffen door het laten vervallen van betreffende bepalingen. Aangezien het overige gedeelte van hoofdstuk 6 in werking is getreden en is uitgewerkt, kan het gehele hoofdstuk vervallen.

Onderdeel A voorziet in een wetstechnische verbetering.

ARTIKEL XXIII. WET MINIMUMLOON EN MINIMUMVAKANTIEBIJSLAG

Onderdeel A (artikel 13)

Op grond van artikel 13 van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (Wml) kunnen bepaalde betalingsverplichtingen worden ingehouden op en voorschotten worden verrekend met het wettelijk minimumloon. Deze regeling is ook opgenomen in de artikelen 7:631 en 632 van het Burgerlijk Wetboek. Op grond van het tweede lid van artikel 13 kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur betalingsverplichtingen van de werknemer worden aangewezen ten aanzien waarvan hij bevoegd is om schriftelijke volmacht te verlenen aan de werkgever om uit het uit te betalen loon betalingen in zijn naam te verrichten. Om te verduidelijken dat in deze algemene maatregel van bestuur voor categorieën van werknemers deze betalingsverplichtingen verschillend kunnen worden aangewezen, wordt een zin toegevoegd aan artikel 13, tweede lid.

Onderdeel B (artikel 18b)

In artikel 18b zijn de werkgeversverplichtingen weergegeven die bij overtreding als een bestuursrechtelijke overtreding worden aangemerkt. Op grond van artikel 13 van de Wml kunnen bepaalde betalingsverplichtingen en voorschotten worden ingehouden op of verrekend met het wettelijk minimumloon. Artikel 5:20 Algemene wet bestuursrecht biedt de grondslag voor de Inspectie SZW om voor de op grond van artikel 13 Wml ingehouden betalingsverplichtingen en verrekende voorschotten de relevante bescheiden te vorderen van de werkgever. Om de handhaving van de Inspectie SZW goed mogelijk te maken, wordt verduidelijkt dat de werkgever tijdig aan de toezichthouder bescheiden dient te overleggen waaruit de betalingsverplichtingen of voorschotten blijken welke met in achtneming van artikel 13 zijn ingehouden op of verrekend met het minimumloon. Dergelijke bescheiden kunnen zijn de schriftelijke volmacht, de schriftelijke overeenkomst met de werknemer ten aanzien van de verrekening van voorschotten en de afschriften van de overeenkomst waaruit de betalingsverplichtingen van de werknemer blijken.

ARTIKEL XXIV. WET ONGEVALLENVERZEKERING BES

In artikel 5, negende lid, van de Wet ongevallenverzekering BES is geregeld dat de nagelaten betrekkingen van een werknemer die als gevolg van een hem overkomen ongeval is overleden, als tegemoetkoming in de begrafeniskosten recht hebben op een uitkering ineens van USD 559. In genoemd artikel ontbreekt een grondslag om dit bedrag jaarlijks te

indexeren. Als gevolg daarvan geldt thans het bedrag, zoals dat laatstelijk per 1 januari 2011 is vastgesteld. Omdat ook het in artikel 5, negentiende lid, bedoelde bedrag jaarlijks opnieuw wordt vastgesteld, ligt het voor de hand ook het in artikel 5, negende lid, genoemde bedrag voortaan te indexeren. Daartoe wordt in een nieuw in te voegen artikel 5a een verplichting opgenomen om het in artikel 5, negende lid, genoemde bedrag jaarlijks te indexeren. Bij de formulering van het nieuwe artikel 5a is aansluiting gezocht bij de in artikel 8a van de Wet algemene ouderdomsverzekering BES opgenomen indexatiegrondslag.

ARTIKEL XXV. WET OP DE ARBEIDSONGESCHIKTHEIDSVERZEKERING (WAO)

Zie toelichting bij artikel XVII, onderdeel B (Wajong) en artikel XVIII (Waz).

ARTIKEL XXVI. WET OP DE ECONOMISCHE DELICTEN

Met artikel XVI, onderdeel C, van de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving is artikel 8:3, tweede lid, van de Arbeidstijdenwet (Atw) vervallen. Abusievelijk is daarbij de verwijzing in de Wet op de economische delicten niet aangepast. Deze omissie wordt in dit onderdeel hersteld.

ARTIKEL XXVII. WET OP HET ALGEMEEN VERBINDEND EN HET ONVERBINDEND VERKLAREN VAN BEPALINGEN VAN COLLECTIEVE ARBEIDSOVEREENKOMSTEN (AVV)

In artikel 10, eerste lid, van de Wet op het algemeen verbindend en het onverbindend verklaren van bepalingen van collectieve arbeidsovereenkomsten is geregeld dat I-SZW een verslag verstrekt aan de vereniging, die om het onderzoek heeft gevraagd. In het verslag wordt opgenomen hetgeen uit het onderzoek is gebleken. In het tweede lid is geregeld dat I-SZW een verslag verstrekt indien een rechtspersoon om het onderzoek heeft gevraagd, in dit verslag wordt opgenomen hetgeen uit het onderzoek is gebleken. Op basis van het eerste en tweede lid mag het verslag geen gegevens bevatten waaruit de identiteit van de in het onderzoek betrokken werknemers kan worden afgeleid. Hiermee wordt voorkomen dat identificeerbare werknemers door de werkgever op een voor hen nadelige manier kunnen worden bejegend. Daarnaast wordt het derde lid gewijzigd. In het derde lid wordt titel 5.2 van de Algemene wet bestuursrecht, waarin de bevoegdheden van de toezichthouder geregeld worden, van overeenkomstige toepassing verklaard. De Inspectie SZW heeft deze bevoegdheden onder meer als toezichthouder van de Arbeidsomstandighedenwet, Atw, Wml en Wav en als uitvoerder van specifieke uitvoeringstaken, zoals bedoeld in de Aanwijzingsregeling toezichthoudende ambtenaren en ambtenaren met specifieke uitvoeringstaken op grond van SZW wetgeving. Deze bevoegdheden blijken noodzakelijk om goed onderzoek te kunnen doen ter ondersteuning van de cao-naleving en handhaving. Op basis van het nieuwe vierde lid kunnen, analoog aan artikel 15 van de Wet allocatie arbeidskrachten door intermediairs, met betrekking tot het verslag regels worden gesteld. Daarbij kan het onder andere gaan over de elementen die het verslag minimaal moet bevatten.

ARTIKEL XXVIII. WET OP HET KINDGEBONDEN BUDGET

Het voorstel behelst een technische verbetering in de Wet op het kindgebonden budget. Met (artikel XXVI van) de Veegwet VWS 2013 is foutief de verkorte aanhaling van «Onze Minister» aangepast (van Onze Minister voor Jeugd en Gezin naar Onze Minister van Volksgezondheid,

Welzijn en Sport). Met het voorstel wordt bewerkstelligd dat Onze Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid verkort wordt aangehaald met het gebruik van «Onze Minister», zoals dat gebeurt in artikel 3, eerste lid. Voorgesteld wordt om terugwerkende kracht te verlenen tot en met 15 februari 2014, de dag van inwerkingtreding van de Veegwet VWS 2013.

ARIKEL XXIX. WET STRUCTUUR UITVOERINGSORGANISATIE WERK EN INKOMEN (Wet SUWI)

Onderdeel A (artikel 33a)

Artikel 33a regelt de verwerking van gegevens door het UWV voor de uitvoering van de taken van het UWV in verband met het verstrekken van uitkeringen en de daarmee samenhangende re-integratietaken, dat wil zeggen de inschakeling in het arbeidsproces te bevorderen. Dit artikel regelt voorts de eenmalige gegevensuitvraag, zoals aangeduid in het algemene deel van de toelichting. Artikel 35 bevat vergelijkbare bepalingen voor de uitvoering van taken door de Sociale verzekeringsbank. In artikel 35 worden de personen die behoren bij de uitkeringsgerechtigden (verzekerden) expliciet genoemd. Het gaat hierbij o.a. om de echtgenoot in de zin van de uitkeringswetten, de persoon waarmee de uitkeringsgerechtigde een gezamenlijk huishouden voert. Het inkomen van deze partner kan van belang zijn voor de hoogte van de uitkering en dan kunnen bij de eenmalige gegevensuitvraag inkomensgegevens ook via de polisadministratie worden verkregen. Dit is ook aan de orde bij de uitvoering van de Toeslagenwet door het UWV (evenals bij de uitvoering van de AOW door de SVB). In artikel 33a, eerste lid, worden deze personen als aangeduid in artikel 35, eerste lid, toegevoegd. Daarnaast zijn ook de werknemers toegevoegd, omdat de verzekerden in de werknemersverzekeringen zo ook worden aangeduid. Daarmee zijn de personen op wie de inlichtingenverplichting rust op grond van de door het UWV uit te voeren wetten ook dezelfde personen als in artikel 33a worden bedoeld. De werknemersverzekeringswetten die door het UWV worden uitgevoerd bevatten ook artikelen over de re-integratievoorzieningen en de taak van het UWV daarbij. Om die reden is in artikel 33a, eerste lid, Wet SUWI, evenals in artikel 53a, eerste lid, van de Participatiewet de re-integratie taak van het UWV, die geregeld wordt in artikel 30a van de Wet SUWI, met verwijzing naar het eerste lid van dit artikel toegevoegd.

Onderdeel B (artikelen 38 en 42)

Met de naamswijziging van de Inspectie Werk en Inkomen naar de Inspectie SZW zijn abusievelijk de opschriften van artikel 38 en 42 niet aangepast. Deze naamswijziging is met onderhavige wijziging alsnog doorgevoerd.

Onderdeel C (artikel 54)

Net als in de artikelen 64 en 67 van de Participatiewet (zie artikel IX, onderdelen H en I van dit wetsvoorstel) wordt artikel 54 gewijzigd. Zo wordt bij de gegevensverwerking de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, aangeduid (en voor het landbouwonderwijs de Minister van Economische Zaken) en de verwijzing naar de wetten geschrapt. Voor een verdere toelichting wordt verwezen naar artikel IX, onderdelen H en I van dit wetsvoorstel. Daarnaast is de Minister van SZW, en niet de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, inmiddels de eerstverantwoordelijke Minister voor de Wet inburgering (onderdeel m).

Onderdeel D (artikel 73)

In artikel 73, derde lid, onderdeel a, van de Wet SUWI is voor het UWV de bevoegdheid opgenomen om onder bepaalde voorwaarden op verzoek gegevens en inlichtingen uit zijn administraties te verstrekken aan een werkgever. Op dit moment is deze bevoegdheid gericht op gegevens en inlichtingen voor zover deze noodzakelijk zijn voor de informatieverstrekking bij de aanvraag van bepaalde verzekeringsovereenkomsten in verband met de loondoorbetalingsplicht bij ziekte op grond van het BW, de gedifferentieerde premie voor de arbeidsongeschiktheidsverzekering en het eigenrisicodragerschap in het kader van de Ziektewet en de Wet WIA. Deze gegevens kunnen bijvoorbeeld door de werkgever worden gebruikt bij het aanvragen van offertes. In dit onderdeel wordt voorgesteld deze bevoegdheid uit te breiden tot het verstrekken van gegevens en inlichtingen voor zover deze noodzakelijk zijn voor de informatieverstrekking bij het beëindigen van voornoemde verzekeringsovereenkomsten. Mocht een werkgever zich oriënteren op een overstap naar publieke verzekering, dan kan hij deze gegevens bijvoorbeeld gebruiken om bij het UWV een inschatting te krijgen van zijn premie. Dit draagt verder bij aan een zo optimaal mogelijke keuzevrijheid tussen publieke uitvoering bij het UWV of eigenrisicodragerschap. In het Besluit SUWI wordt nader geregeld om welke gegevens het gaat.

ARTIKEL XXX. WET TEGEMOETKOMINGEN LOONDOMEIN (WtI)

Onderdeel A (artikel 1.1)

In artikel 1.1, onderdeel f, stond abusievelijk een puntkomma waar een dubbele punt behoorde te staan. Dit wordt hersteld.

Onderdeel B (artikel 2.1)

De termijn voor het indienen van aangiften en correctieberichten met betrekking tot de loonaangifte wordt in overeenstemming gebracht met de termijn die ook in artikel 34 van de Wet financiering sociale verzekeringen wordt gehanteerd. Correctieberichten moeten niet voor 1 mei van het volgende kalenderjaar, maar uiterlijk op 1 mei van dat jaar worden ingediend.

Onderdelen C (artikel 2.2), D, onder 3 (artikel 2.3), E (artikel 2.6), F, onder 3 (artikel 2.7), G (artikel 2.10), I (artikel 2.14) en J, onder 3 (artikel 2.15)

De onderdelen betreffen de vervanging van het begrip «maand» door: kalendermaand. Bij de beoordeling of aanspraak bestaat op een loonkostenvoordeel wordt om uitvoeringstechnische redenen getoetst aan de hand van de situatie in de kalendermaand voorafgaand aan de indiensttreding in plaats van in de maand voorafgaand aan de indiensttreding. UWV en belastingdienst hebben om deze wijziging gevraagd.

Onderdelen D, onder 1 en 2, (artikel 2.3), F, onder 1 en 2 (artikel 2.7), H (artikel 2.11) en J, onder 1 en 2 (artikel 2.15)

In het eerste lid van de artikelen 2.3, 2.7, 2.11 en 2.15 is verduidelijkt dat de uitkeringsinstantie de doelgroepverklaring uitsluitend aan de werknemer verstrekt. Het is in verband met de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de werknemer aan hem om deze verklaring te verstrekken aan zijn nieuwe werkgever. Wel kan hij uiteraard de nieuwe werkgever machtigen de doelgroepverklaring namens hem aan te vragen en te ontvangen.

Aan het eerste lid van de artikelen 2.3, 2.7, 2.11 en 2.15 is tevens een zin toegevoegd dat de doelgroepverklaring, die nodig is om in aanmerking te komen voor een loonkostenvoordeel, moet worden aangevraagd binnen drie maanden na aanvang van de dienstbetrekking. Hiermee wordt voorkomen dat loonkostenvoordelen voor reeds langere tijd lopende dienstbetrekkingen met terugwerkende kracht worden aangevraagd. Achtergrond hiervan is dat bij een reeds langere tijd lopende dienstbetrekking waarvoor pas na meer dan 3 maanden een doelgroepverklaring wordt aangevraagd, aannemelijk is dat deze dienstbetrekking ook zou zijn aangegaan zonder de toekenning van een loonkostenvoordeel. Een loonkostenvoordeel draagt dan niet bij aan de doelstelling om de in hoofdstuk II van de Wtl genoemde doelgroepen gemakkelijker aan het werk te helpen. Na die termijn kan de doelgroepverklaring niet meer worden verstrekt, en kan de werkgever geen aanspraak meer maken op het betreffende loonkostenvoordeel, ook niet met betrekking tot toekomstige perioden van het dienstverband.

Onderdeel K (artikel 3.1)

In de aanhef van artikel 3.1, eerste lid, is het criterium dat bij de werkgever een werknemer «in dienstbetrekking is» vervangen door het criterium dat bij die werkgever een werknemer in een of meerdere dienstbetrekkingen is. Reden hiervoor is dat het kan voorkomen dat een werknemer bij dezelfde werkgever meerdere dienstbetrekkingen kan hebben. Om de uitvoering van het lage-inkomensvoordeel te vereenvoudigen is gekozen de berekening daarvan per inhoudingsplichtige werkgever te bepalen, dat wil zeggen over alle dienstbetrekkingen bij die werkgever gezamenlijk. Bij de uurloongrenzen en de bedragen voor het lage-inkomensvoordeel (LIV) in het eerste lid, onderdeel a, is uitgegaan van een 38-urige werkweek, anticiperend op een herziening van de Wet op het minimumloon. Bij de herziening is inmiddels besloten voorlopig niet over te gaan op een minimum uurloon. Daarom wordt alsnog gekozen om bij de vaststelling van de uurloongrenzen voor het LIV uit te gaan van een 40-urige werkweek, omdat anders circa 30.000 werknemers die meer dan 38 uur per week werken tegen minimumloon niet in aanmerking zouden komen voor het LIV. Omdat het uurloon om in aanmerking te komen voor het LIV van 100% van het wettelijk minimumloon wordt verlaagd, worden de uurlonen horend bij 110% en 120% van het wettelijk minimumloon overeenkomstig verlaagd in het eerste lid. Om te voorkomen dat hierdoor aan de bovenkant een veel grotere groep afvalt, wordt de bovengrens verhoogd van 120% naar 125%.

In het tweede lid is een overeenkomstige bepaling toegevoegd over het eind van het recht op het lage-inkomensvoordeel, indien het eind van het recht valt in de loop van een aangiftetijdvak. Dergelijke bepalingen zijn ook opgenomen bij de verschillende loonkostenvoordelen (bijvoorbeeld in artikel 2.4. tweede lid). Dit leidt niet tot een inhoudelijke wijziging.

Onderdeel L (artikel 3.2)

In artikel 3.2, onderdelen a en b, wordt «per jaar» vervangen door «per kalenderjaar» om de formulering van het artikel over de hoogte van het lage-inkomensvoordeel redactioneel in lijn te brengen met de artikelen over de hoogte van de loonkostenvoordelen.

Onderdelen M (artikel 5.1) en O (artikel 6.2)

Als gevolg van de inwerkingtreding van de loonkostenvoordelen per 2018 in plaats van per 1 januari 2017 zijn enkele overgangsrechtelijke bepalingen in de Wet financiering sociale verzekeringen en in de Wtl met betrekking tot de premiekorting jongere werknemer niet langer nodig. Die

premiëkorting is per die datum volledig uitgefaseerd. Als gevolg daarvan worden in artikel 5.1 enkele bepalingen uit de Wfsv geschrapt en vervalt artikel 6.2, tweede lid.

Onderdeel N (artikel 5.2)

In artikel 5.2, onderdeel B, wordt een foutieve verwijzing gecorrigeerd.

ARTIKEL XXXI. WET WERK EN INKOMEN NAAR ARBEIDSVERMOGEN (WET WIA)

Onderdeel A (artikel 1)

Uit een oogpunt van consistentie wordt de definitie van arbodienst in de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen aangepast aan de definitie die wordt opgenomen in artikel 1, eerste lid, van de Ziektewet (zie wijziging artikel XXXII, onderdeel A). Voorgestelde wijziging betreft louter een wetstechnische aanpassing, zonder enige inhoudelijke betekenis.

Onderdelen B (artikel 25) en C (artikel 26)

Onder 1

Bij artikel I, onderdeel A, van de wet van 12 december 2007, houdende regels tot bevordering van de activering van personen die aanspraak maken op een uitkering op grond van de Ziektewet (Stb. 2007, 553) is in artikel 26, eerste lid, vierde zin, van de Wet WIA per abuis een onjuiste citeertitel gebruikt voor de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen. Dit wordt nu gecorrigeerd.

Artikelen 25 en 26, onder 2 en 3

Bij artikel XV, onderdeel Fc, van de Wet van 22 december 2005 tot aanpassing van en verbeteringen in diverse wetten in verband met de invoering van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen alsmede enkele andere correcties (Stb. 2005, 710) is artikel 26, derde lid, (thans: tweede lid) van de Wet WIA gewijzigd. Bij die gelegenheid is abusievelijk in artikel 26, derde lid, (thans: tweede lid), een verwijzing opgenomen naar in de tweede zin bedoelde verplichtingen of reïntegratie-inspanningen, terwijl die verplichtingen of reïntegratie-inspanningen in dezelfde zin zijn opgenomen. Dit wordt nu gecorrigeerd. Van de gelegenheid is gebruik gemaakt om de term werkgever te vervangen door de in dit verband duidelijker term eigenrisicodrager.

In artikel 26, tweede lid, tweede zin, van de Wet WIA is voor het UWV de verplichting opgenomen om het tijdvak gedurende welke recht op ziekengeld bestaat op grond van artikel 29 van de Ziektewet te verlengen als is gebleken dat de eigenrisicodrager zonder deugdelijke grond zijn verplichtingen niet of niet volledig nakomt of onvoldoende reïntegratie-inspanningen heeft verricht. Bij artikel XII, onderdeel F, van de Verzamewet sociale verzekeringen 2007 is met ingang van 1 januari 2007 aan artikel 25, negende lid, van de Wet WIA de zin toegevoegd: Het tijdvak bedoeld in de eerste zin, is ten hoogste 52 weken. In de memorie van toelichting werd aangegeven dat, hoewel ook uit het veertiende lid van artikel 25 van de Wet WIA blijkt dat het tijdvak van de loonsanctie, bedoeld in artikel 25, negende lid, ten hoogste 52 weken is, dit ter verduidelijking ook aan dat negende lid wordt toegevoegd. Tevens werd aangegeven dat met deze wijziging nadrukkelijk geen inhoudelijke wijziging werd beoogd maar slechts een verduidelijking in het artikellid dat de loonsanctie regelt. Geconstateerd kan worden dat destijds is verzuimd de aangehaalde (cursieve) zin eveneens toe te voegen aan artikel 26, derde lid, (nu: tweede lid) van de Wet WIA. Dit wordt nu gecorrigeerd, waarbij van de

gelegenheid gebruik wordt gemaakt om deze zin – zowel in artikel 26, tweede lid, als in artikel 25, negende lid – nog enigszins te wijzigen, zodat daarin duidelijker tot uitdrukking wordt gebracht dat het daarin niet gaat om het tijdvak, bedoeld in de eerste zin, maar om de verlenging van dat tijdvak. Hoewel uit artikel 25, veertiende lid, dat in artikel 26, tweede lid, laatste zin, van overeenkomstige toepassing is verklaard, al blijkt dat de verlenging van het tijdvak, bedoeld in artikel 26, tweede lid, ten hoogste 52 weken is, wordt dit nu ter verduidelijking ook aan dat tweede lid toegevoegd. Ook nu betreft dit geen inhoudelijke wijziging, maar slechts een verduidelijking.

Onder 4 en wijziging XXXII, onderdeel C, onder 2 (artikel 29 Ziektewet)

Deze wijziging regelt dat de periode van 104 weken, waarover de ZW-eigenrisicodrager het ziekgeld moet betalen, verlengd wordt met de duur van de vertraging van een te late WIA-aanvraag door de zieke werknemer. Het maakt in dit geval niet uit of de ZW-eigenrisicodrager al dan niet onvoldoende re-integratie-inspanningen heeft geleverd. Een zieke werknemer die na uitdiensttreding ziekgeld ontvangt ten laste van de eigenrisicodrager voor de Ziektewet dient –evenals andere zieke werknemers –uiterlijk na 93 weken ongeschiktheid tot werken een WIA-uitkering aan te vragen bij UWV en daarbij een re-integratieverslag in te dienen. UWV beoordeelt vervolgens op basis van het re-integratieverslag of de ZW-eigenrisicodrager en de werknemer voldoende re-integratie-inspanningen hebben verricht. Is de ZW-eigenrisicodrager daarin tekort geschoten, dan verlengt UWV het tijdvak waarover het ziekgeld moet betalen met maximaal 52 weken. Deze sanctie voor de ZW-eigenrisicodrager is geregeld in artikel 26, tweede lid, van de Wet WIA. Indien de werknemer de WIA-uitkering te laat aanvraagt, moet de termijn van 104 weken worden verlengd met de vertraging van de aanvraag voor een WIA-uitkering, omdat anders het eventuele besluit tot verlenging vanwege onvoldoende re-integratie-inspanningen op grond van artikel 26, tweede lid, in combinatie met artikel 25, elfde lid, van de Wet WIA niet op tijd is. Om die reden wordt nu ook aan artikel 29, tiende lid, van de Ziektewet toegevoegd dat het te laat aanvragen van een WIA-uitkering, leidt tot verlenging van de periode waarover de eigenrisicodrager ziekgeld moet betalen. Dit is analoog aan de regeling die geldt bij loondoorbetaling bij ziekte, op grond van artikel 629, elfde lid, onder a, van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek juncto artikel 76a, zesde lid, onder a, van de ZW. In artikel 26, tweede lid, van de Wet WIA wordt in de laatste zin toegevoegd dat het verlengingsbesluit in verband met onvoldoende re-integratie-inspanningen van de werkgever in dat geval 6 weken voor de afloop van het verlengde tijdvak in verband met de vertraging van de WIA-aanvraag moet worden genomen.

Onderdeel D (artikel 82)

In dit onderdeel wordt het zesde lid van artikel 82 van de Wet WIA aangepast. In dit lid worden bepaalde WGA-uitkeringen van het eigenrisicodragerschap uitgezonderd. Deze opsomming wijzigt in verband met de koppeling van WGA-vast en WGA-flex, zoals deze is geregeld in de Wet beperking ziekteverzuim en arbeidsongeschiktheid vangnetters. Abusievelijk ontbreken verwijzingen naar WGA-uitkeringen die zijn ontstaan uit een dienstbetrekking in aansluiting op een uitkering of waarbij recht op ziekgeld op grond van de Ziektewet bestond. Hierbij is recht op ziekgeld als bedoeld artikel 29, tweede lid, onderdeel d, van de Ziektewet (WGA-uitkeringen aan zieke werklozen) en recht op ziekgeld als bedoeld in artikel 29, tweede lid, onderdelen a, b en c, dat aan een werknemer is toegekend direct aansluitend op een dienstbetrekking waarin recht op ziekgeld als bedoeld in artikel 29, tweede lid, onderdeel e, f of g bestond (ziekgeld aan vangnetters, dat verstrekt is direct

aansluitend op een dienstbetrekking waarin de werknemer ziekengeld ontving op grond van de no-riskpolis) niet genoemd. In dit onderdeel wordt deze omissie hersteld.

Bij het benoemen van de uitkeringen die in artikel 82, zesde lid, van de Wet WIA worden uitgezonderd van het eigenrisicodragerschap wordt verder uit technisch-redactionele overwegingen aangesloten bij de formulering in artikel 117b, derde lid, onderdelen c en d, van de Wfsv. Dit dient ter verduidelijking dat het om dezelfde uitkeringen gaat: in artikel 82, zesde lid, van de Wet WIA en artikel 117b, derde lid, van de Wfsv gaat het om WGA-uitkeringen aan werknemers die niet onder het eigen risico vallen (de lasten hiervan worden publiek door alle werkgevers gedragen), respectievelijk WGA-uitkeringen die niet ten laste komen van de Werkhervattingskas en daarom ten laste van het Arbeidsongeschiktheidsfonds komen en derhalve niet worden betrokken bij het vaststellen van de gedifferentieerde premie voor publiek verzekerde werkgevers. Bij de wijzigingsopdracht is uitgegaan van de tekst van artikel 82 van de Wet WIA, zoals deze luidt na inwerkingtreding van het bij koninklijke boodschap van 9 november 2015 ingediende voorstel van wet tot Wijziging van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen, de Wet financiering sociale verzekeringen en enkele andere wetten in verband met verbetering van de hybride markt van de regeling Werkhervatting gedeeltelijk arbeidsgeschikten (Wet verbetering hybride markt WGA) (Kamerstukken 34 336).

Onderdeel E (artikel 85) en wijziging artikel XXXII, onderdeel I, onder 1(artikel 63c Ziektewet)

Het voorstel behelst een technische correctie. Hierdoor wordt de term «eigenrisicodragers» uniform in de Ziektewet en de Wet WIA aangehaald.

Onderdeel F (artikel 102)

Bij artikel X, onderdeel B, van de Wet van 3 december 2009 tot wijziging van enkele bijzondere wetten in verband met de Wet dwangsom en beroep bij niet tijdig beslissen (Stb. 2009, 542) is, onder vernummering van het vijfde en zesde lid naar vierde en vijfde lid, artikel 102, vierde lid, van de Wet WIA vervallen. Daarbij is verzuimd tegelijkertijd ook de verwijzingen naar het vierde en vijfde lid in het vijfde lid (nieuw) aan te passen. Dit wordt nu gecorrigeerd.

ARTIKEL XXXII. ZIEKTEWET (ZW) EN ARTIKEL XXXIII. WET VAN 23 DECEMBER 2015 HOUDENDE WIJZIGING VAN DE PARTICIPATIEWET, DE ZIEKTEWET, DE WET WERK EN INKOMEN NAAR ARBEIDSVERMOGEN EN DE WET FINANCIERING SOCIALE VERZEKERINGEN IN VERBAND MET HARMONISATIE VAN INSTRUMENTEN TER BEVORDERING VAN ARBEIDSDEELNAME VAN ARBEIDSBEPERKTEN (STB. 2015, 547)

Onderdelen A (artikel 1), I (artikel 63c) en J (artikel 75)

Er is geconstateerd dat de begrippen «bedrijfsarts» en «arbodienst» in de Ziektewet niet consistent worden gehanteerd. Zo wordt in artikel 63c, tweede en derde lid, de bedrijfsarts aangeduid als de persoon als bedoeld in artikel 14, eerste lid, van de Arbeidsomstandighedenwet die belast is met de bijstand, bedoeld in onderdeel b van dat lid, terwijl het begrip bedrijfsarts – maar dan alleen voor paragraaf 2 van de derde afdeling – in artikel 75 identiek is gedefinieerd als de persoon, bedoeld in artikel 14, eerste lid, van de Arbeidsomstandighedenwet, die belast is met de bijstand, bedoeld in artikel 14, eerste lid, onderdeel b, van die wet. Evenzo wordt het begrip «arbodienst» in artikel 63c, tweede en derde lid,

aangeduid als arbodienst als bedoeld in de Arbeidsomstandighedenwet en in de artikelen 75b en 75c zonder meer als arbodienst. Nu het noodzakelijk is de begrippen «bedrijfsarts» en «arbodienst» eveneens te gebruiken in artikel 45, eerste lid, onderdeel r, van de Ziektewet (zie wijziging artikel XXXII, onderdeel F, onder 2) wordt van de gelegenheid gebruik gemaakt, om deze begrippen uniform voor de toepassing van de gehele wet te definiëren en de wet zo aan te passen dat de begrippen consistent worden gehanteerd. Het betreft een louter wettelijke aanpassing, zonder enige inhoudelijke betekenis.

Onderdeel B (artikel 21)

Voorgesteld wordt om artikel 21 van de ZW aan te passen om op die manier een einde te maken aan de situatie waarin degene die een loongerelateerde WGA-uitkering ontvangt en op grond van artikel 3:6, eerste lid, onderdeel b, onder 2, van de WAZO ook recht op een WAZO-uitkering heeft, daarmee eveneens op grond van artikel 8c van de ZW verzekerd is voor de ZW. Bij ziekte na afloop van de WAZO-uitkering kon dus een beroep gedaan worden op de nawerking van de ZW ingevolge artikel 46 van de ZW en was men als het ware automatisch verzekerd voor de ZW. Deze situatie wordt tijdens de fase waarin men een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt op grond van de Wet Wia onwenselijk geacht en wordt met deze wijziging ongedaan gemaakt.

Onderdeel C (artikel 29)

Onder 1

Met de onderhavige wijziging wordt geregeld dat de verzekerde die ziek is, aansluitend op diens faillissementsuitkering op grond van artikel 61 van de Werkloosheidswet (WW) aanspraak maakt op ziekengeld, indien de civielrechtelijke opzegtermijn (op grond van het Burgerlijk Wetboek) langer is dan de opzegtermijn die geldt in het kader van Hoofdstuk IV van de WW, waarin de faillissementsuitkering is geregeld. Indien een werkgever opgehouden heeft te betalen, bijvoorbeeld ingeval van een faillissement, dan neemt UWV de betalingsverplichting over van de werkgever. Dat is geregeld in Hoofdstuk IV, van de WW. Het recht op faillissementsuitkering omvat de betaling van het loon over ten hoogste 13 weken. Dit recht op loondoorbetaling bestaat ook ingeval van ziekte. Indien de opzegtermijn van het dienstverband naar burgerlijk recht echter langer is dan de periode waarover de faillissementsuitkering wordt verstrekt, dan bestaat er na afloop van de faillissementsuitkering normaliter recht op een WW-uitkering op grond van artikel 16, vijfde lid, van de Werkloosheidswet. Is de betreffende werknemer in die situatie ziek, dan zou de werknemer normaliter in aanmerking komen voor een uitkering op grond van de Ziektewet. Omdat vanwege de langere opzegtermijn het dienstverband nog niet is beëindigd, bestaat dan formeel nog recht op loondoorbetaling. Daarom kan UWV nu geen ziekengeld toekennen, op grond van artikel 29, eerste lid, van de ZW. Hierdoor valt de zieke verzekerde door het ontbreken van een overeenkomstige bepaling als artikel 16, vijfde lid, van de WW tussen de wal en het schip. Met de onderhavige toevoeging aan artikel 29, eerste lid, van de ZW wordt een einde gemaakt aan deze onwenselijke situatie.

Onderdeel D (artikel 29b ZW) en artikel XXXIII

Voor een toelichting op de voorgestelde wijzigingen in artikel 29b, tweede en derde lid, van de Ziektewet zij verwezen naar paragraaf 2.20 van het algemene deel van deze memorie van toelichting. Omdat deze bepaling ingevolge de Wet van 23 december 2015 tot wijziging van de Participatiewet, de Ziektewet, de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen en

de Wet financiering sociale verzekeringen in verband met harmonisatie van instrumenten ter bevordering van arbeidsdeelname van arbeidsbeperkten (Stb. 547) per 1 januari 2021 weer dient te vervallen, is artikel IV van die wijzigingswet met het oog hierop aangevuld.

Van de gelegenheid is tevens gebruik gemaakt een wetstechnische verbetering aan te brengen in artikel 29b, elfde lid, van de Ziektewet. Bij de laatste wijziging van artikel 38b, eerste lid, van de Wet financiering sociale verzekeringen (Wfsv) is een onderdeel e, toegevoegd ter aanvulling van de wettelijke grondslag van de algemene maatregel van bestuur die op grond van artikel 38b, eerste lid, onderdeel d, is getroffen. Een verwijzing in artikel 29b ZW naar artikel 38b, eerste lid, onderdeel d, behoeft dan voor een goede werking van artikel 29b Ziektewet, aangevuld te worden met dat nieuwe onderdeel e van artikel 38b, eerste lid, van de Wfsv.

Onderdeel E (artikel 29h)

Met de Wet werk en zekerheid²⁰ is een specifieke bepaling in de ZW opgenomen voor de WW-gerechtigde die na 13 weken ziekte nog steeds ongeschikt is voor zijn arbeid. Het ziekingeld voor deze werknemer wordt op dezelfde manier berekend als de daaraan voorafgaande (reguliere) WW-uitkering. Dit brengt onder andere mee dat het ZW-dagloon van deze werknemer gelijk is aan het dagloon van die WW-uitkering. De reden daarvoor is dat de betrokkene zodoende, onder gelijkblijvende overige omstandigheden, tijdens ziekte een even hoge uitkering ontvangt als voor zijn ziekte en dat het UWV niet apart een dagloon hoeft te berekenen voor de ZW.

Er zijn daarnaast nog meer situaties dat iemand met een WW-uitkering recht krijgt op ziekingeld. Ten eerste kan een WW-gerechtigde recht krijgen op ziekingeld bij ziekte als gevolg van orgaandonatie (artikel 29, tweede lid, onderdeel e, van de ZW). Ten tweede kan een WW-gerechtigde recht krijgen op ziekingeld bij ziekte door zwangerschap of bevalling (artikel 29, tweede lid, onderdeel f, van de ZW). Hierbij is het ook mogelijk dat de betrokkene eerst recht had op een WAZO-uitkering alvorens het recht op ziekingeld ontstond. Ten derde kan het recht op WW-uitkering zijn geëindigd omdat de maximum uitkeringsduur is bereikt. Indien de betrokkene binnen vier weken daarna ziek wordt, heeft hij recht op ziekingeld (artikel 29, tweede lid, onderdeel b, van de ZW).

Voor al de hierboven genoemde situaties wordt in het voorgestelde artikel 29h, eerste lid, van de ZW geregeld dat het ziekingeld op dezelfde manier wordt berekend als de daaraan voorafgaande WW-uitkering. Daarbij is van belang dat bij ziekte door orgaandonatie, zwangerschap of bevalling, de hoogte van het ziekingeld per dag gelijk is aan het dagloon.

Degene die in één van de hiervoor genoemde situaties recht heeft op ziekingeld, kan daarna opnieuw recht krijgen op ziekingeld of op basis van een andere rechtsgrond recht krijgen op ziekingeld. Zo kan de WW-gerechtigde die na 13 weken ziekte recht heeft gekregen op ziekingeld (artikel 29, tweede lid, onderdeel d, onder 1°, van de ZW), ziek worden als gevolg van zwangerschap. Vanaf dat moment bestaat recht op ziekingeld op grond van artikel 29, tweede lid, onderdeel f, van de ZW, omdat deze bijzondere rechtsgrond prevaleert boven artikel 29, tweede lid, onderdeel d, onder 1°, van de ZW. Ook is het mogelijk dat de maximum uitkeringsduur WW wordt bereikt voordat de WW-gerechtigde

²⁰ Artikel XXVIII, onderdeel A, onder 2, van de Wet werk en zekerheid, met een aanvulling voor de zogenoemde nawerking bij de Verzamelwet SZW 2015 (artikel XXXVI, onderdelen Aa, Ea en F).

13 weken ziek is. Ook in dat geval ontstaat recht op ziekgeld op grond van artikel 29, tweede lid, onderdeel d, onder 1°, van de ZW. Dit recht op ziekgeld eindigt als de betrokkene herstelt. Indien hij binnen vier weken wederom ziek wordt, dan heeft hij recht op ziekgeld op grond van artikel 29, tweede lid, onderdeel b, van de ZW.

Ook in deze en vergelijkbare situaties is het recht op ziekgeld terug te voeren op de WW-uitkering die de betrokkene oorspronkelijk ontving. Ook voor deze situaties, waarin de betrokkene verzekerd was voor de ZW omdat hij ziekgeld ontving voor zijn herstel of verzekerd is voor de ZW omdat hij ziekgeld ontvangt (artikel 8 van de ZW), wordt in het voorgestelde artikel 29h, tweede lid, van de ZW, geregeld dat het ziekgeld op dezelfde manier wordt berekend als de daaraan voorafgaande WW-uitkering. Door de verwijzing naar het eerste lid brengt dit mee dat bij ziekte door orgaandonatie, zwangerschap of bevalling, de hoogte van het ziekgeld per dag gelijk is aan het WW-dagloon. Voorts brengt de verwijzing naar «dit lid» mee dat een eventuele derde, vierde, enz. recht op ziekgeld in vervolg op een WW-uitkering, op dezelfde manier als die WW-uitkering wordt berekend.

Met artikel XXXVI, onderdeel F, van de Verzamelwet SZW 2015 wordt artikel 102 van de Ziektewet opnieuw vastgesteld. Dit om te voorkomen dat de oude en nieuwe vaststellingssystematieken (van voor en na de dag van inwerkingtreding van artikel XXVI, onderdeel S, van de Wet werk en zekerheid, zijnde 1 juli 2015) door elkaar gaan lopen.²¹ Met de voorgestelde wijziging van de Verzamelwet SZW 2015 wordt het nog niet in werking getreden artikel XXXVI, onderdeel F, van de Verzamelwet SZW 2015, aangepast. Hierdoor is artikel 29h van de Ziektewet niet van toepassing op uitkeringsgerechtigden wier eerste werkloosheidsdag is gelegen voor 1 juli 2015. Daarnaast zal artikel XXXVI, onderdeel Aa, van de Verzamelwet SZW 2015, niet in werking treden, aangezien de inhoud van die bepaling reeds in het bestaande artikel 29, zevende lid, en het voorgestelde artikel 29h, eerste lid, is vervat. Hierdoor zullen tevens de overige technische aanpassingen van de Verzamelwet SZW 2015 (artikelen IXA, onderdeel B, XXIV, onderdelen Ab en E0A, XXXI, onderdeel 0A, XXXIII, onderdeel 000Aa, en XXXVI, onderdeel Ea) nooit in werking treden.

Het UWV heeft bij een uitvoeringstoets omtrent een wijziging van het Dagloonbesluit werknemersverzekeringen tevens opmerkingen gemaakt omtrent de uitvoerbaarheid van artikel XXXVI, onderdelen Aa en F, van de Verzamelwet SZW 2015. Deze is volgens het UWV uitvoerbaar vanaf 1 april 2017. Gezien de samenloop van de verschillende voorgestelde wijzigingen is dat tevens de beoogde dag van inwerkingtreding van de hiervoor benoemde wijzigingen.

Onderdeel F (artikel 45)

Onder 1

In artikel 45, eerste lid, aanhef en onderdeel j, van de ZW is bepaald dat het UWV het ziekgeld geheel of gedeeltelijk, tijdelijk of blijvend weigert, indien de verzekerde door zijn doen en laten het Algemeen Werkloosheidsfonds, het sectorfonds of het Uitvoeringsfonds voor de overheid benadeelt of zou kunnen benadelen. Verzuimd is hierbij ook de Werkhervattingskas, genoemd in artikel 113a van de Wfsv te noemen. Op grond van artikel 117b, eerste lid, onderdeel b, van de Wfsv komen het door het UWV te betalen ziekgeld als bedoeld in artikel 29, tweede lid, onderdeel a, b of c, van de ZW en de overlijdensuitkering, bedoeld in artikel 35 van de ZW ten laste van de Werkhervattingskas. Dit betekent dat het ziekgeld niet kan worden geweigerd vanwege een benadelingshan-

²¹ Kamerstukken II 2014/15, 33 988, nr. 11, blz. 10–11.

deling als het ziekgeld dat aan verzekerde wordt verstrekt volledig ten laste komt van de Werkhervattingskas. Deze omissie wordt nu gerepareerd.

Onder 2

In artikel 45, eerste lid, aanhef en onderdeel r, van de ZW is geregeld dat het UWV het ziekgeld geheel of gedeeltelijk, tijdelijk of blijvend kan weigeren indien de verzekerde zich niet onthoudt van zeer ernstige misdrijvingen jegens de met de uitvoering van deze wet belaste personen en instanties tijdens het verrichten van hun werkzaamheden. Deze bepaling is met ingang van 1 januari 2015 in de wet opgenomen met artikel XI van de Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten.²² Met de omschrijving «jegens de met de uitvoering van deze wet belaste personen en instanties» heeft de wetgever het oog gehad op uitvoerende instanties en hun functionarissen die een publieke taak uitvoeren (publieke diensten). Een werkgever, die zelf het risico draagt van betaling van het ziekgeld (eigenrisicodrager) aan de personen, bedoeld in artikel 29, tweede lid, onderdelen a, b en c, van de Ziektewet, en de bedrijfsarts of arbodienst van de eigenrisicodrager, lopen echter ook het risico van zeer ernstige misdrijvingen van de verzekerde. De regering is van mening dat ook in dat geval er de mogelijkheid moet zijn om het ziekgeld geheel of gedeeltelijk, tijdelijk of blijvend te weigeren. Daarom wordt voorgesteld om in onderdeel r ook de eigenrisicodrager en de bedrijfsarts of arbodienst van de eigenrisicodrager op te nemen. Daarbij wordt er van uit gegaan dat de eigenrisicodrager, als er sprake is van zeer ernstige gedragingen, dit direct na het incident aan het UWV dient te melden, zodat het UWV in staat wordt gesteld om zo snel mogelijk na het incident hoor en wederhoor toe te passen, alvorens een maatregel te nemen.

Onderdeel G (artikel 52e)

Het nieuw ingevoegde vijfde lid in artikel 52e van de ZW regelt dat de werkgever, die eigenrisicodrager voor de ZW is, zelf de bevoegdheid heeft om toestemming te geven voor een proefplaatsing in het kader van de ZW. Artikel 52e, eerste lid, van de ZW, regelt dat UWV, in het kader van de bevordering van de inschakeling in de arbeid, toestemming kan verlenen aan de persoon aan wie ziekgeld is toegekend om op een proefplaats bij een werkgever gedurende maximaal 6 maanden onbeloonde werkzaamheden te verrichten. Ook de ex-werknemer, voor wie de eigenrisicodragende werkgever voor de ZW het risico van de betaling van het ziekgeld zelf draagt, kan dus gebruik maken van het re-integratie-instrument van proefplaatsing. De ZW-eigenrisicodrager betaalt in die situatie weliswaar het ziekgeld, maar mag nu niet zelf de toestemming verlenen voor de proefplaatsing; dat is voorbehouden aan UWV. Analoog aan de regeling, zoals die nu al geldt voor de werkgever die eigenrisicodrager is voor de WGA, in artikel 37, eerste lid, van de Wet WIA, wordt nu uitdrukkelijk aan de ZW-eigenrisicodrager de bevoegdheid gegeven om toestemming te geven voor een proefplaatsing, in het kader van de ZW. Dit betekent dat ZW-eigenrisicodragers toestemming kunnen verlenen voor een proefplaatsing, indien aan de wettelijke voorwaarden voor een proefplaatsing is voldaan; het is niet nodig dat de ZW-gerechtigde, wiens ziekgeld door de ZW-eigenrisicodragende werkgever wordt betaald, ook UWV nog om toestemming verzoekt. Werkgevers kunnen hierbij de beleidsregels proefplaatsing van UWV hanteren, maar zij zijn daartoe niet verplicht.

Voorts wordt geregeld dat de desbetreffende werknemer, die de werkzaamheden op een proefplaats gaat verrichten, voor de duur van de

²² Zie de memorie van toelichting Kamerstukken II 2013/14, 33 801, nr. 3, p. 24

proefplaatsing niet verplicht is om passende arbeid te verkrijgen. Ook dit is analoog aan de regeling, zoals die nu al geldt in artikel 37 van de Wet WIA.

Onderdeel H (artikel 60)

In artikel 60 van de ZW is bepaald dat de uitkeringen op grond van deze wet ten laste komen van de sectorfondsen en ten laste van het Algemeen Werkloosheidsfonds, bedoeld in de artikelen 94 en 93 van de Wfsv. In artikel 117b, eerste lid, onderdeel b, van de Wfsv is echter bepaald dat het door het UWV te betalen ziekengeld als bedoeld in artikel 29, tweede lid, onderdeel a, b of c, van de ZW en de overlijdensuitkering, bedoeld in artikel 35 van de ZW ten laste komen van de Werkhervattingskas. Verzuimd is de Werkhervattingskas ook te noemen in artikel 60 van de ZW. Verder is in artikel 115, eerste lid, onderdeel e, van de Wfsv onder meer bepaald dat het door het UWV te betalen ziekengeld als bedoeld in de artikelen 29, tweede lid, onderdelen e, f en g, en 70 van de ZW ten laste komt van het Arbeidsongeschiktheidsfonds (Aof). Verzuimd is het Arbeidsongeschiktheidsfonds te noemen in artikel 60 van de ZW. Ten slotte is in artikel 108, eerste lid, onderdeel b, van de Wfsv bepaald dat het door het UWV te betalen ziekengeld als bedoeld in artikel 29, tweede lid, onderdeel d, van de ZW ten laste komt van het Uitvoeringsfonds voor de overheid (Ufo). Verzuimd is ook dit fonds te noemen in artikel 60 van de ZW. Deze omissies worden nu gerepareerd.

ARTIKEL XXXIV. INWERKINGTREDING

Het voornemen is de artikelen van deze wet in werking te laten treden met ingang van 1 januari 2017, met uitzondering van de onderstaande artikelen en onderdelen, waarvoor een afwijkende beoogde datum van inwerkingtreding geldt. Zie voor de toelichting van de verschillende tijdstippen van inwerkingtreding en de bij bepaalde artikelen en onderdelen voorgestelde terugwerkende kracht de toelichting bij de desbetreffende onderdelen.

Artikel I, onderdelen A, B en D (artikel 7c, 11 en 14, 15, 15a, 16, 17, 17a, 17q, 19, 24 en 24c AKW), treden in werking per 1 januari 2018.

Artikel II, onderdeel B (artikel 66a Anw), werkt terug tot en met 1 april 2015.

Artikel III (artikel 13 AOW), werkt terug tot en met 1 januari 2006.

Artikel IV, onderdeel A (artikel 7:671a BW) treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin deze wordt gepubliceerd.

Artikel IV, onderdeel B (artikel 7:686a BW), werkt terug tot en met 1 januari 2016.

Artikel VII treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin deze wordt gepubliceerd.

Artikel IX, onderdelen A en E (artikelen 15 en 39 Participatiewet), werken terug tot en met 1 april 2016.

Artikel IX, onderdeel D (artikel 38 Participatiewet), werkt terug tot en met 1 januari 2016.

Artikel XI werkt terug tot en met 1 juli 2016.

Artikel XII treedt in werking per 1 april 2017.

Artikel XIII, onderdeel A (artikel 8 WW), werkt terug tot en met 1 januari 2015.

Artikel XIII, onderdeel B, onder 1 (artikel 19, zesde lid, WW), werkt terug tot en met 1 januari 2016.

Artikel XIII, onderdeel B, onder 2 (artikel 19, twaalfde lid, WW), werkt terug tot en met 1 oktober 2016.

Artikel XIII, onderdeel C (artikel 68 WW), werkt terug tot en met 1 januari 2016.

Artikel XIX, onderdeel G (artikel 122e Wfsv), werkt terug tot en met 1 juli 2016.

Artikel XX, onderdeel B (artikel 12 IOAZ), werkt terug tot en met 1 januari 2016.

Artikel XXI, onderdeel B (artikel 8 IOAW), werkt terug tot en met 1 januari 2016.

Artikel XXII treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin deze wordt gepubliceerd.

Artikel XXVIII werkt terug tot en met 15 februari 2014.

Artikel XXXI, onderdeel F (artikel 102 Wet WIA) treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin deze wordt gepubliceerd.

Artikel XXXII, onderdeel D (artikel 29b ZW), werkt terug tot en met 1 januari 2016.

Artikel XXXII, onderdeel E (artikel 29h ZW), treedt in werking per 1 april 2017.

Artikel XXXIII (artikel IV STB. 2015, 547), werkt terug tot en met 1 januari 2016.

In het artikel is ook de mogelijkheid opengelaten om in een koninklijk besluit betreffende de inwerkingtreding gebruik te maken van de verwijzing naar artikel 12 van de Wet raadgevend referendum. Dit doet overigens niets af aan de referendabiliteit van dit wetsvoorstel. Voor dit wetsvoorstel geldt dat de inwerkingtreding zodanig spoedeisend is dat niet kan worden gewacht op het tijdstip waarop komt vast te staan dat er geen referendum zal worden gehouden of op de uitslag van een eventueel referendum. Het heeft de voorkeur om de wet zo snel mogelijk in werking te laten treden, omdat het wetsvoorstel noodzakelijke reparatiewetgeving bevat en het doel en de strekking van enkele voorgestelde wijzigingen er in beginsel aan in de weg staan dat de inwerkingtreding met terugwerkende kracht geschiedt. Daarbij gaat het met name om de wijzigingen met betrekking tot de gegevensverstrekking voor de doelgroep banenafpraak (artikel XIX, onderdeel B), de aanpassing van de berekening van het quotumpercentage (artikel XIX, onderdeel C), de indexering van de ongevallenverzekering BES (artikel XXIV) en de vaststelling van de

uurloongrenzen voor het LIV (artikel XXX, onderdeel K). Voor een nadere toelichting op voorgestelde wijzigingen zie de memorie van toelichting onder de paragrafen 2.10, 2.11, 2.13 en 2.17.

De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
L.F. Asscher